



Güvenlik NATO'da değil, NATO'dan çıkmakta! Hürriyet NATO'da değil, NATO'nun yıkılmasında!

Sayfa: 9

# Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2022 / Sayı: 155 Fiyat: 1 TL

## Fabrikalardan Haberler:

Bursa Oyak Renault ve SCM, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar ve Oppo, Çorlu Modern karton fabrikalarından, Gebze'den metal ve kafe, Manisa'dan metal ve Tuzla'dan tersane işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

# HÜRRİYET İŞÇİNİN KÖYLÜNÜN

# MÜCADELESİYLE GELECEK!



## Emekçi halkın direndiği yerde istibdadın orman kanunları hüküm süremez!

Türkiye'nin baskıcı ve keyfi bir yönetim olan istibdad rejimi ile idare edildiğini söylüyoruz. Bu rejim, sermaye sınıfına ve bu sömürücü sınıfın çıkarlarına dayanıyor. Hiç de söylendiği gibi milletin bekası için falan değil düpedüz bir avuç parababası, sermayedar ve tefecinin çıkarları için halkın ensesinde boza pisiriliyor. Örnekler saymakla bitmez. Ancak son dönemin birkaç olayını hatırlayalım. Ordu Sefaköy'de bulunan tek içme suyu ve tarımda kullandığı su kaynağının bir alabalık çiftliğine peşeş çekilmesine karşı köylüler eylem yapınca jandarmanın sopasıyla karşılaşıyor. Bir basın emekçisi olayı görüntülemek isterken o da jandarma şiddetinden nasip alıyor ve basın özgürlüğü yok mu sorusuna "şu anda yok" cevabını alıyor. Kendine "kanun ordusu" diyen jandarmaya "hangi kanunda var bu" deyince de "kanunu aşağıda gösteririm" tehdidiyle karşılaşıyor.

Günler sonra Erdoğan Ordu'ya geldi. Fındık taban fiyatlarını açıkladığı bir miting yaptı. Çiftçinin, iki-üç misline katlanan gübre, mazot ve girdi fiyatları karşısında en az 84 lira olmasını istediği fiyatı 54 lira olarak açıkladı. Erdoğan'a ve istibdad medyasına bakarsanız bu fiyat yüzleri güldürmüştü. Ama kimin? Çiftçinin yüzü gülmüyordu. Gülerken hatta sırtarak ellerini ovuştururlar ise fındık piyasasında alım tekelini elinde tutan meşhur uluslararası gıda endüstrisi şirketleri. Erdoğan aynı mitingde Ordu Fatsa'nın geçmişteki solcu, sosyalist Belediye Başkanı Terzi Fikri'yi de terörist ilan etmekten geri durmadı. Kelimesi kelimesine darbeci Kenan Evren'in sözleriyle konuştu. Terör dehşete düşürerek yıldırım manasına gelir. Sonra Terzi Fikri'nin bir köylü mitingindeki konuşması düştü medyaya:

"Bu soygun ve sömürü düzeninin beyleri, ağababaları, faizcileri, karaborsacıları bizleri yıllar boyu kendilerine köle etmişlerdir..." diyordu. Bu sözlerden kimin dehşete düşeceği belli, bu sözlerin sahibine terörist diyenin fındığın para etmemesinden, hayat pahalılığından, faizciden şikâyet eden köylüyü susturmak istediği de açık.

Bir başka olay Ağrı'da oldu. Malum HDP'li belediyelerin neredeyse tamamına, halkın oylarıyla seçildikten sonra peyderpey kayımlar atanmıştı. Gerekçe terörizm olarak gösterildi. Ortada silaha, silahlı eyleme, dehşete dair hiçbir delil olmadan yapılan keyfi uygulamalardı bunlar. Geçtiğimiz günlerde ise Ağrı'nın AKP'li belediye başkanı, ellerinde kalaşnikoflu adamlarıyla birlikte sokakta gövde gösterisi yaparak Ağrıspor Kulübü'ne çökmeye çalıştı. Otomatik tüfeklerden ve başka silahlardan etrafa açılan ateşle kadınlar, çocuklar dehşet içinde kaçışırken çekilen videoları herkes gördü. Ancak terör estiren AKP'li olunca iktidarın da kılı kıpırdamadı.

Kamuoyunda tartışılan bir diğer olayda ise, asker, polis diye sabah akşam edebiyat parçalayan AKP'nin Mersin milletvekilinin küfredip tehdit ettiği polis memurlarının iki yıldır açta olduğu ortaya çıktı. Bu iki yıl boyunca AKP'li vekile ise tabii ki dokunan olmadı. Çemişgezek Jandarma Karakolu'nda askerler AKP Tunceli İl Başkanını esas duruşta selamlamaya zorlandı. İşte tüm bunlar yazının başında jandarma uzman çavuşunun sana aşağıda gösteririm dediği "kanun"dur. Sermayenin, tefecinin, para babasının, makam ve mevkisini kendi menfaati için suistimal edenlerin kısacası baskıcı ve keyfi yönetim olan istibdadın orman kanunlarıdır bunlar.

İşçi de bu orman kanunlarından nasibini fazlasıyla alıyor. Ana-

yasada yasalarda, sendikalaşma, hak arama hürriyeti var. Peki ya bu hürriyeti işçiler kullanabiliyor mu? Hayır. Hepsini kâğıt üstünde. Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati yabancı şirket yöneticilerini toplayıp ne demişti? "Bir problem yaşadığınızda bize hemen ulaşırsınız. Bürokrasiyi alaşağı ederiz, arkamızda Cumhurbaşkanımız var..." İşçinin hakkını aramak için yetkili mahkemeye ulaşması aylar hatta yıllar alırken patrona hemen hizmet ediyor iktidar. Patronun istekleri kanuna, hukuka, nizamaya aykırı mı? Varsın olsun! Bürokrasiyi hemen alaşağı ederler... İşçinin kanuni hakkını kullanmasının karşısına ise polisi jandarmaya dikerler.

Dediğimiz gibi örnekler saymakla bitmez. Ama bu devran dönerek. Öyle geçmişte çok gördüğümüz türden sermaye partilerinin miadını doldurmanın gittiği taze olanın iktidarı devraldığı türden bir değişim dönüşümden bahsetmiyoruz. Cumhuriyet'in gitmesinden, Millet İttifakı'nın gelmesinden, MÜSİAD'a karşı TÜSİAD'dan, birinin mafyasına karşı öbürünün çetesinden vs. medet ummuyoruz. Biz sermayenin orman kanunlarının karşısına sınıf mücadelesinin kanunlarıyla çıkacak olan işçi sınıfının iş, aş, hürriyet için yükselen mücadelesinden bahsediyoruz. Bu mücadele büyümeli, miting, yürüyüş, işgal, grev, direniş ve her türlü sınıf mücadelesiyle emekçi halk birleşmelidir! Sokakta da, işyerinde de, sandıkta da emekçi halkın sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız siyaseti kurulmalıdır. Memleketin başına diktatör seçmekle, istibdadın zincirlediği meclise figüran göndermekle değil, orman kanununa son verecek devrimci bir seferberlikle zincirsiz bir Kurucu Meclis'le hürriyete yürünecektir!





## Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

# Patronlar bu cüreti nereden buluyor?

Dostlar herkese merhaba. 23 Haziran da Smart Solar fabrikasında yapmış olduğumuz işgalin bir yandan kazanımlarına sahip çıkarken bir yandan da patronun baskılarına karşı hala aynı coşku ve heyecanla direniyoruz. Aralık ayında Çalışma Bakanlığında almış olduğumuz yetki belgimize patronun itiraz etmesiyle sürecimizi uzatıp bize baskılar ve işten atmayla karşılık verdiğini hepimiz biliyoruz. İtiraz mahkemesinin üçüncü duruşması 27 Temmuz da görüldü ancak mahkememiz bu duruşmada da sonuçlanmayarak 16 Eylül'e ertelendi. İşgalimizden sonra hafta sonu mesaisine katılmama eylemlerimiz devam ederken buna vardiya çıkışlarında sloganlar ve alkış eylemi de katmıştık. Ancak patron bu eyleme karşı mahkeme

günü yeni bir saldırı yaptı. Vardiya çıkışlarında eylem yapmamız için servisleri fabrikanın en arkasına çekti ve kalkış saatini de 5 dakika geriye çekerek bizi servis hakkımızdan mahrum bırakmaya çalıştı. Patronun bizleri bölmek, mücadelemizi zayıflatmak için yapmış olduğu bu saldırılara tabi ki yine birliğimizle cevap veriyoruz.

Ancak dostlar, Smart Solar'da verilen mücadele memleketin halini biraz daha gözler önüne seriyor. Ortada Aralık ayından bu yana verilen bir mücadele var, bunun öncesinde sendikal mücadele verdiği için yetki belgesini kazanamadan işten atılan arkadaşlarımızın da hikayesini eklemek gerek.

Patronlar biz işçilere karşı bu cüreti nereden alıyor? Tabi

ki çarkları çoktan parçalanmış hukuk sistemimizden. Tabi ki devletin birçok bakanlığından, ucuz emek gücüyle sömürülen Türkiye işçi sınıfının bu birliksiz halinden ve daha birçok neden sıralayabiliriz.

İşten atmalara karşı işgalimizle nasıl patrona geri adım attırdıysak yine birlik ve dayanışma ile toplu sözleşme hakkımızı da kazanacağımızı biliyoruz. Ancak bu kazanımlarla yetinmek bizi daha ileriye değil daha geriye de götürecektir, memleketin batışı doğusu, Anadolu'su derken işçi kardeşlerimiz her yerde yumruğunu havaya kaldırmışken bizleri örgütlenmede yaşadığımız sorunlardan tutun sömürü düzeninden kurtaracak olan birleşik bir işçi cephesidir.



## Manisa'dan bir metal işçisi kadın

# İşçi sınıfının çözümü Smart Solar işçisinin de söylediği gibi: İşgal, grev, direniş!



Merhaba yoldaşlar, Manisa OSB'de çalışan işçi kardeşiniz olarak herkese selamlar. Geçtiğimiz ay gazetenin bu sayfalarına zamlanan asgari ücretten bahsetmiş, yapılan zammın bizler için zamdan öte daha fazla yoksullaşmak olduğunu yazmıştım. Nitekim daha 1 ay geçmemişken, ücretlerimizi bile almamışken fiyatlara yapılan zamları gördük. Artık etiketleri takip etmekte ciddi anlamda zorlanıyoruz, hatta etmiyoruz. Gelecek kaygımız iyice çoğaldı. Üstelik bu sıkıntılı durum içinde olanlar sadece işçiler, emekçiler yani alın teriyle kazanıp geçinenler. Bankalar, şirketler beklentilerinin de üzerinde kâr oranları açıklıyor, bir avuç azınlık servet içinde yüzerken halkın büyük çoğunluğu yediği yemeği, marketten aldıklarını, dışarıda içtiği bir bardak çayı günden güne azaltıyor. Fakat tüm bunlar olurken bizim, yani işçi sınıfının elinin kolunun bağlı olmadığını gösteren çok güzel ge-

leşmeler de oluyor. Geçtiğimiz ay Gebze'den Smart Solar işçileri insanca koşullarda çalışmak, daha iyi bir ücret alabilmek için atıldıkları mücadeleyi daha da güçlendirdiler. Asgari ücret masalarından bize ne verecekler diye beklemeyip kendilerine dayatılan sefalet ücretini bir kenara atıp Smart Solar işçileri bunu yapma cüretini birliğinden, üretimden gelen gücünden aldı. Yalancı patronlara, işçiyi düşünüyormuş gibi yapıp bizi bir oydan ibaret görenlere, 6'lı masalara falan değil, kendi gücüne güvendi. Ve bu örnek cesaretle tüm işçi sınıfına yol gösterdi: Biz sırtımızı birbirimize yasladığımız ve karşımıza gerçek düşmanı, sermayeyi ve onun temsilcilerini alıp savaşa girişmeye başladığımızda bizim için de sermaye düzeni için de her şey farklı olacak! Yeter ki bu gücümüzün farkında olalım. Smart Solar işçisinin güçlendirdiği işgal, grev, direniş yolundan gidelim!

## Gebze'den bir metal işçisi kadın

# Sömürü düzenine birleşen işçiler dur diyecek!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de bir yıla yakındır fabrikada çalışan bir işçiyim. İşe başladığımız günden beri sayı baskıları, mobbingler artarak devam ediyor. Söylenen zamların yapılmaması, verilen sözlerin tu-

tulmaması, yetersiz işçi sayısıyla gün geçtikçe daha fazla adet çıkarmamızı istemeleri ve bunun gibi karşılaştığımız daha birçok problem var. En basit örneği bordrolarımız için bir ay beklememiz. Bordrolarda yapılan

hatalar, usulsüzlükler, herkesten farklı farklı, ortada bir gerekçe yokken kesintilerin olması, her ay yaşadığımız ve bir türlü çözüme kavuşmayan sorunlardan biri. Bu problemlerle ilgili çözüm aradığımızda karşımızda muha-

tap bulamıyoruz. İnsan kaynakları bu sorunları çözeceği yerde sorduğumuz sorulara açıklama yapmaya dahi tenezzül etmiyor. Tehditvari konuşup bizleri susturmaya çalışıyor.

Yakın zamanda bir arkadaşımız sorduğu sorulara cevap alamadığı için Çalışma Bakanlığı'na aradığından dolayı işten atıldı. Sırf hakkını aradığı, sessiz kalmadığı için işten çıkışını bildirdi ve ihbarının dolmasına 3 gün kala 25/2 maddesinden kovuldu. Bunu yapmalarının en büyük sebebi arkada kalan bizlere bir göz dağı vermek. Ama biz bunun böyle gitmeyeceğini biliyoruz. Susup geride durarak bir şey elde edemeyiz. Bize verdikleri vaatleriyle bizi susturabileceklerini sanıyorlar. Haziran ayında yapacakları zammın asgari ücreti geçeceğini, işçilerini zorda bırakmayacaklarını her toplantıda söylüyorlardı. Ülke ekonomisini görüyoruz dostlar, asgari ücret zammı da ay sonunu görmeden her şeye gelen zamla, vergiyle eridi.

Biz günlerimizin yarısından fazlasını ter döktüğümüz fabrikalarda çalışarak geçirmemize rağmen akşam eve dönerken fiyatına bakmadan, hesap yapmadan sepetimize bir şey atamaz olduk. 1 ekmeğe fazla almak bile belimizi büker oldu. Patronlar kârlarına kâr katarken bizler yeri geliyor ay sonunu getirebilmek için hafta sonu ek işlere gidiyoruz. Bu düzen böyle gitmez dostlar. Birlik olmamız, mücadele etmemiz gerekiyor. Biliyoruz ki eğer birlik olmazsak, örgütlenmezsek, mücadele etmezsek bu sömürü düzeninde ezilmeye devam edeceğiz. Sömürü düzenine karşı örgütlenmeye fabrikalarımızdan başlayacağız. Bu haksızlıklara, adaletsizliğe birleşen işçi sınıfı dur diyecek! Biliyoruz ki biz işçi sınıfı olarak örgütlülüğümüzle, gücümüzle hakkımızı kimsenin vermesini beklemeden kendimiz alacağız!







## Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

# MESS sözleşmesi eriyor 6 aylık enflasyon zammı kaybımızı karşılamıyor

Bir aylık revizyondan sonra fabrikada üretim başladı. Bu süreçte fabrikada tadilat ve bakım yapıldı. Renault yönetiminin üç ay önce anlaşmalı olarak açtığı çıkışlardan sonra fabrikanın revizyona girmesiyle birlikte yaklaşık 250 arkadaşımız iki brüt ikramiye ve tazminatlarını alarak fabrikadan ayrıldılar. Renault yönetiminin iş çıkışlarını açmasındaki sebep ise fabrikada işçi sayısını azaltmak istemesidir. Fabrikadan ayrılan arkadaşlarımızın işi bırakma konusunda birçok nedeni var. Birçoğu fabrikadaki ağır çalışma koşulları yüzünden işi bıraktı. Ne Renault yönetimi ne sendika ağır çalışma koşullarıyla ilgili hiçbir adım atmadı. Birçok bölümde her postaya ek iş ilave ettiler. İki kişinin yapacağı işi tek kişi yapmaya başladı. Fabrika parça eksikliğinden dolayı tam kapasite çalışmıyor. Çalışmaya başladığında

koşullar daha da ağır olacak. Sendika ve Renault yönetimi işçilerin tepkisi ile karşılaşacaktır.

2022 yılının asgari ücreti 4.253 lira olduğunda pek çok işçi arkadaşımız iyi bir zam yapıldığını düşünmüştü. Temmuz ayında yapılan zam ise rakam olarak fazla görünebilir, ama gerçek enflasyonun çok altındadır. Enflasyon o kadar hızlı arttı ve ücretlerimiz o kadar hızlı eridi ki Temmuz ayında yüzde 30 oranında zam yapılacağını öğrenmek hiçbir işçinin yüzünü güldürmedi. Çünkü herkes biliyor ki aldığımız zam cepelerimize girmeden eriyecek. Enflasyon hızla yükselirken her şeyin fiyatı da aynı oranda yükseliyor, ücretler ise aynı oranda yükselmüyor!

MESS fabrikalarında da durum aynı. Aldığımız zamlar enflasyon karşısında eridi. Bu durum bizi tedirgin ediyor. Yıllık iki enflasyon zammı alsak da yetmeyecek. Her-

kes biliyor ki TÜİK bilerek isteyerek enflasyonu düşük çıkartarak milyonların ekmeğiyle oynuyor. Artan pahalılık, yükselen enflasyon ve döviz karşısında eriyen ücretlerin telafisi için MESS sözleşmesindeki zamlar güncellenip yükseltilmelidir. Enflasyon zammı 6 ayda bir değil daha sık en az üç ayda bir yapılmalıdır. Hedefimiz ise her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zamlarla eşel mobil sistemine geçmek olmalıdır. MESS fabrikalarındaki işçiler olarak sendikamızı bu konuda mücadele etmesi için zorlamalıyız!

Hepimizin derinden hissettiği gibi ne yazık ki gün geçtikçe ekmeğimiz küçülüyor. Üstelik küçülen sadece ekmeğimiz değil. Hayatın her alanı bize dar edilmeye çalışılıyor. İşte bu sebeple ekmeğimize ve geleceğimize sahip çıkmak için mücadelemizi büyütmeliyiz.



## Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

# Biz emekçi sınıfı kurtaracak olan kendi kollarımızdır!



Bütün işçi ve emekçi yoldaşlara selam olsun. Dostlar içinde bulunduğumuz kapitalist düzenin zararı tamamen işçi sınıfının üzerinde yoğunlaşmıştır. Kapitalist düzen biz emekçileri sömürmekle kalmıyor açlığa yoksulluğa sürüklüyor. Bizler çalışıyor üretiyoruz ancak emeğimizin karşılığını sermaye sahipleri alıyor ve bizim emeğimiz karşılığında da kat be kat sermayesi artıyor. Bizleri de düşük ücretlerle çalıştırıyorlar. Peki biz emekçiler bu düzenden nasıl kurtulacağız? Bizim olanı söke söke nasıl almamız? Bizler öncelikle bilinçli işçiler olmalıyız, sendikalaş-

ma oranı bu kadar düşükken işçileri örgütleyip bu oranı yükseltmemiz için mücadele etmeliyiz. Bilmeliyiz ki biz üretiyorsak o zaman biz kazanacağız hakkımıza, emeğimize, alınterimize göz dikenlere karşı dimdik durmayı bilmeliyiz. Unutmayalım ki biz emekçi sınıfını kurtaracak olan da ancak kendi kollarımızdır. Bunun içinde sonunda kadar hakkımız olanı almak için mücadele etmeliyiz. Bunu da ancak birlik olursak örgütlü olursak yapabilir ve kazanırız. Yaşasın işçi dayanışması! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

## Bursa SCM'den bir işçi

# Örgütlü olduğumuz zaman güçlüyüz

Merhaba dostlar sizleri SCM çalışanları adına selamlıyoruz. Bizim çalıştığımız iş yerinde çip sıkıntısı yüzünden yaklaşık 2 yıldır kısmi çalışma yapıyoruz. Çalışmadığımız günlerde kimi zaman %100 kimi zaman kısaca çalışmaya müracaat ederek ödemelerimizi aldık. Kısa çalışma bittiği için bir gün %100 bir gün %76 alıyoruz. Fabrika içerisindeki örgütlü gücümüzden kaynaklı bugüne kadar işveren tam anlamıyla işçi çıkışı ile gelmeye cesaret edememişti. Elimizdeki projelerin de bitmesi nedeniyle işçi çıkışı talebinde bulundu. Biz de diğer temsilci arkadaşla buna izin vermeyeceğimizi, eğer çıkmak isteyen olursa panoya tenziat duyurusu asmasını 5 brüt maaş artışı ihbar ve işsizlik bağlanması durumunda kendi isteğiyle çıkmak isteyen olursa olabileceğini bunun dışında işçi çıkmasına izin vermeyeceğimizi söyledik. Burada işçinin örgütlü gücü çok önemli. Eğer içeride gerçekten örgütlü işçi olursa işveren kolay kolay bir şey yapamaz. Bu iki yıl içerisinde sendikasız olsaydık şu an çoğu arkadaşlarımızla yollarımızı ayırmıştık. Tabii sendikalı olmayla da iş bitmiyor içeride herkesin tek yumruk olması için işçiyi örgütlemek gerekiyor.



## Tuzla Oppo'dan bir işçi

# Ne istibdad cephesi ne altılı masa... İşçinin yeri kendi partisidir!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Tuzla'da metal fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Herkes gibi ben de çalıştığım günden itibaren birçok sorun yaşadım, yaşamaya da devam ediyorum. Düşük ücret, yetersiz molalar, mobbing, zorunlu mesai, tutanak baskısı, işten atılma tehdidi... Fabrikamıza sendika sokmak istedik bu sefer de aylarca yetki davalarını bekledik. Patronların bize reva gördüğü hayat artık karın tokluğu kadar bile etmiyor. Bize ölümü gösterip sıtmaya razı ol diyorlar. Bu düzeni kabullenmemizi bekliyorlar ya da

bireysel çabalarla kurtuluşumuz olduğuna inanmamızı istiyorlar. Daha iyi bir hayat için birilerinin üstüne basıp geçmemizi söyleyip duruyorlar. Oysa üçüncü bir yolumuz var. Bu yol ayrı gayrı demeden, aynı tezgahta saatlerce beraber çalıştığımız arkadaşlarımızla değil; bizi bu düzene mahkum eden patronlar ve onların iktidarlarıyla kavga etmek. Birleşmek, örgütlenmek, sendikalaşmak, sendikaya sahip çıkmak.

Sonra mı? Sonrası ekme mücadelesini hürriyet mücadelesi ile birleştirmek! Bizi ne açlık sını-

rının altında çalışmaya mahkum eden, işçiden aldığı vergiyi patronlara yediren, OHAL'i grevleri yasaklamak için kullanan, yabancı sermayeye "bürokrasiyi aşarız siz yeter ki gelin" diyen iktidar ne de beşli çeteye laf edip Tüpraş'ın Koç'a peşkeş çekilmesine tek laf etmeyen Amerikan muhalefeti kurtaracak. Bize hiçbirinden hayır yok! Bizim yerimiz istibdad cephesi de altılı masa da değil. Bizim yerimiz işçi sınıfı partisidir. Bu düzenden alacağımız çok şey var. Öfkemizi mücadelemize verelim, örgütlenelim!





## Tuzla'dan bir tersane işçisi

## Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz

Yoldaşlar merhaba. Ben yaklaşık 8 aydır Tuzla da bir tersanede tekne mobilya işçisi olarak çalışmaktayım. İşe başlarken belediğim çalışma ortamından çok uzak bir ortamda çalışıyorum tıpkı birçok fabrika ve tersanede olduğu gibi bizim çalıştığımız tersane de bundan muzdarip. Çalışma ortamımızda birçok güvenlik ihlali var insanların sağlıkları tehlikeye atılıyor. Bu durumu iş arkadaşlarımla birlik olarak elimizden geldiğince çözmeye çalışıyoruz ama yine de eksik oluyor. Çalıştığımız sektörde işçilerden üstün dayanıklılık ve be-

ceri isteniyor tabi ki fazla mesailer, çalışma ortamındaki eksiklikler ve ülkenin ekonomisi bu durumdayken en önemli neden olan ücretler buna imkan vermiyor. Patronlar her zaman daha çok kazanıyor ve işçilerden güzel iş bekliyor fakat işçiler patronlardan daha yaşanabilir bir ücret istediğinde çoğu zaman bu karşılıksız kalıyor. Her zamanki gibi patronların cepleri dolarken işçinin ki boşalıyor. Biz işçiler, emekçiler olarak buna, dur demeye hazırız!

Geçtiğimiz aylarda birçok sektörde emekçiler, emeklerinin kar-

şılığını almak için mücadele ettiler ve bunu birlik olarak yaptılar. Biz emekçiler patronların karşısında birlik olarak, daha kalabalık olarak çıktığımızda ne kadar güçlü olduğumuz son zamanlarda gösterdik. İşçi sınıfına yönelik saldırılar, kötü çalışma ve yaşam koşulları hayatlarımızı zaten zorlaştırıyor. Bizim de bu zorluklara emeğimizin ve birliğimizin gücüyle her geçen gün daha güçlü şekilde cevap vereceğimize inanıyorum. Bu noktada işçilerin örgütlü hareket etmesi çok önemlidir. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz.



## Gebze'den bir kafe işçisi

## Zorla mutluluk maskesi taktıran patronların maskesini düşüreceğiz

Merhaba dostlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe emekçisiyim. Halihazırda güvencesiz, belirsiz ve yoğun olan çalışma şartlarımızın daha da arttığı bir dönemin içindeyiz. Haftada 6 gün 12 saat çalıştırılıp sürekli artan bir psikolojik şiddete maruz bırakılıyor. Her sabah işe giderken bu sömürüye daha ne kadar devam edeceğimizi bunun çözümünün ne olacağını düşünüp duruyoruz.

Bunun çözümünün bu düzende karşılığının olmadığını çok yakın bir tarihte derinlemesine yaşadık. Ücretsiz izne tabi tutulduk. İşten çıkartıldık. Birçoğumuz sigortasız çalışmasına rağmen açlık sınırının çok altındaki nakdi desteğe mahkum edildik. Bu zorluklara dayanacak gücü kalmayan birçok mes-

lektığımız intihar etti. Bütün bunları acı bir şekilde Covid-19 önlemleri altında tüm çıplaklığıyla görmüştük.

Bugün de kapitalizmin yarattığı krizler ve sorunlar tüm yüküyle biz işçilerin omuzunda. Biliyoruz ki bu krizler ve sorunlar bitmek yerine daha çok şiddetlenecek. Sermaye kendi içinde, iktidar kendi içinde el değiştirecek lakin biz artık bu düzenin yarattığı sahte çözümleri değil, işçilerin çözümünü düşüneceğiz. Üretimden gelen gücümüzü sonuna kadar kullanıp, işyerlerinde bize neşe içinde çalışmış gibi zorla mutluluk maskesi taktıran patronların maskesini düşüreceğiz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!



## Çorlu Modern Karton'dan bir işçi

## Mücadelede etmeden hak ettiğimizi alamayız

Geçtiğimiz ay asgari ücrete yeni zam geldi. Gelgelelim daha zam maşa gelmeden maaşlarımızın nereye gideceği peş peşe gelen zamlarla belli oldu. Zaten enflasyonun altında yapılan zam daha elimize geçmeden gitti. Hükümet zammı açıklarken bunun asıl zam değil biz işçileri enflasyon altında ezdirmek için yapılan ara zam olduğunu söylediler. Ama ara zam bırakalım bizi enflasyon altında ezdirmemeyi daha elimize geçmeden temel ihtiyaçlara yapılan zamlar soluk bile almamıza izin vermedi.

Peki bu durum bizim fabrikaya nasıl yansıdı. Yapılan asgari ücret

zammı üstüne yüzde 5 zam yapıldı. Kaç aydır yapılacak zammı beklerken her ay enflasyon yüzde 40'ın üstüne çıkarken bizim elimize yüzde 35 gibi komik bir zam geçti. Patronun yaptığı zam içerde çalışan biz işçileri hiç şaşırtmadı. Daha zam yapılmadan biliyorduk patronun hükümetin yaptığı zammın üstüne komik bir yüzde koyarak önümüze süreceğini.

Bu durum karşısında biz ne yapmalıyız? İçerde birlik olup sendikalaşıp hak ettiğimiz ücreti onlardan biz almamız. Avucumuzu açıp patronun beklersek elimize komik rakamlardan başka bir şey geçmez.



## ETF Tekstil işçilerinin hak gaspına karşı mücadelesi sürüyor

ETF Tekstil fabrikasının patronu fabrikayı 31 Temmuz'da kapatma kararı aldı. Kapatma kararı yayınlanmadan önce fabrikada örgütlü Deriteks sendikası ile görüşen patron vekilleri işçilerin tüm alacaklarının eksiksiz ödeneceğini beyan ettiler. Fakat kapatma kararı yayınlandıktan sonra 20'ye yakın işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçilere patron kıdem tazminatının yüzde yetmişini, ihbar ve geçmişten kalan ikramiyeleri ödememeyi teklif

etti. Patronun teklifini kabul etmeyen işçiler fabrika önünde direnişe başladılar. Patron vekilleri ve sendika temsilcileri arasındaki görüşmeler devam etti, patron hakları ödemeye yanaşmayınca 21 Temmuz'da fabrikada çalışan 300'e yakın işçi iş bırakarak fabrikaya kapandı.

Fabrikada çalışan işçilerin çoğunluğu kadın işçilerden oluşuyor. Fabrika patronu Sanem Dikmen işçilerin haklarını gasbetmekten utanmadan bir de mücadele eden işçilere

"Kadınsınız kendinizi rezil ediyorsunuz" diyor. Ekmeği için onuru mücadele eden kadınların utanacak bir şeyi yoktur, bu mücadele de onları utandırmıyor gururlandırıyor. Rezil biri varsa o da işçilerin 20-25 yıldır alın teri ile kazandıkları haklarını gasbetmeye çalışan patronun kendisidir. Sanem Dikmen gibi patronlara karşı emekçi kadınlar ETF Tekstil fabrikasında olduğu gibi giderek daha fazla fabrikada öncü olacak, mücadeleyi yükseltecektir.





# Smart Solar işçileri ekmek ve hürriyet için her yeri mücadele alanına çeviriyor

Smart Solar işçileri 2021 yılı Aralık ayında yasanın gerektirdiği çoğunluğu yakalayarak Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmiş ve Çalışma Bakanlığında yetki tespiti belgesini almıştı. Smart Solar patronu ise yetkiye itiraz ederek işçilerin

haklı mücadelesini engellemeye çalıştı. Yetki davası süresince fabrikada sendikacı işçilere yönelik baskılar arttı ve bir öncü işçinin işten çıkarılması üzerine Smart Solar işçileri 23 Haziran gecesi fabrikalarını işgal edip 24 saat boyunca üretimi durdurarak

işten çıkarılan arkadaşlarının tekrar işbaşı yapmasını sağladılar.

## Mücadele her gün devam ediyor

Smart Solar işçileri bir an önce anayasal hakları olan sen-

dikalaşma haklarının tanınmasını ve patronun itirazı geri çekmesini istiyorlar. Bu sebeple fabrikada protesto amaçlı üzerinde "Sendika anayasal haklıdır" yazan yaka kartları takıyorlar. Aynı zamanda vardiya değişimlerinde yumruklarını kaldırıp

güçlü sloganlarla fabrikalarını inletiyorlar. Smart Solar işçisi anayasal hakkının tanınması için başlattığı bu ekmek ve hürriyet mücadelesini fabrikasında günbegün devam ettiriyor.

## Smart işçisi adliye önünde haykırdı: İş, aş, hürriyet!

Kanuna göre 2 ay içinde sonuçlanması gereken yetki davası aradan 8 ay geçmiş olmasına rağmen sonuçlanmadı. Smart Solar işçileri Türkiye'deki yargı sisteminin sendikalaşma haklarını fiilen gasbetmesini protesto etmek için 26 Temmuz'da duruşma günü adliyenin önüne giderek yaşananları protesto ettiler. Adliyenin önünde iş, aş, hürriyet diye haykıran Smart Solar işçileri her yeri mücadele alanına çeviriyor ve sınıf kavgasının nasıl verileceğini herkese gösteriyorlar. Smart Solar işçileri kazandığında sendikal hakları mahkeme salonlarında fiilen gasbedilen, sendikalı oldu diye hukuksuz bir şekilde işten atılan ve sendikalı olmak isteyen tüm işçiler kazanacak.



## Asen Metal işçileri onurlu mücadelesine devam ediyor!

Kocaeli Dilovası'nda bulunan Asen Metal fabrikasının önünde işçilerin sürdürdüğü mücadele 80 günü devirdi. Mayıs ayında Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'nin Çalışma Bakanlığında onaylı yetki belgesini almasının ardından patron işçi kıyımına başlamıştı. Toplamda 83 işçiyi sendikaya üye oldukları gerekçesiyle çıkaran patron suçunu itiraf etmekten çekinmiyor, devletten aldığı cesaretle fabrika içindeki baskılara da devam ediyor. Fabrika önünde atılan sloganlarda ismi geçtikte direnişçileri ihbar ederek jandarmayı fabrika önüne getiren Asen Metal patronu

işçileri yıldırarak için çabalıyor ancak mücadelesinde kararlı işçiler yılmak bir yana daha da azimle sloganlarını atmaya devam ediyor.

### Patron suç işliyor bakanlık göz yumuyor

Son zamanlarda adından sıkça söz ettiren Çalışma Bakanı Vedat Bilgin yaptığı son açıklamasında "İşçilere olumsuz tavır sergileyen işverenler karşısında bakanlığımızı bulur." diyerek demokratik toplum olmanın koşulu olarak sendikalaşmanın gerekli olduğunu söylemişti. Asen Metal gibi yine Dilovası Makina İh-

tisas Organize Sanayi'nde bulunan HSK Systemair ve Özer Elektrik fabrikalarında da geçmişte işçilerin sendikalaşması engellenmiş, anayasal hakları ayaklar altına alınmıştı. Tüm bunlar olurken üç maymunu oynayan bakanlığın aksine Asen Metal direnişçileri açıklamada sözü geçen sendikal olma hakları için aylardır fabrikalarının önünde mücadelesini sürdürüyor. Kimseden lütf beklemeden, "hak verilmez alınır" diyerek hem ekmek hem de hürriyet kavgasını Kocaeli'nin ucuz emek cenneti Dilovası'ndan tüm Türkiye'ye duyuruyor!



## Lila Kağıt'ta ekmek ve hürriyet mücadelesi devam ediyor

Tekirdağ Çorlu'da bulunan Lila Kağıt fabrikasındaki direniş 7. ayını geride bıraktı. Kötu çalışma koşulları ve enflasyon karşısında her geçen gün hızla eriyen ücretlerini iyileştirmek, insanca çalışma ve yaşam koşullarına sahip olmak için örgütlenme yolunu seçen işçilere patronun cevabı işten atmak olmuştu. Selüloz-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atılan ve fabrika önünde direnişe devam eden işçilerin haklılığı mahkemeler tarafından da tescil ediliyor. İşten atılan işçilerin işe iade ve sendikal tazminat davaları sonuçlanmaya başladı. Mahkemeleri kazanan işçi-

ler direnişi kararlılıkla sürdürürken bir yanda da fabrika içinde sendikanın çoğunluğu elde etmek üzere örgütlenmeye devam ediyor.

Çalışma Bakanı Vedat Bilgin, bir süre önce Türkiye'de sendikal işçi sayısının düşük olmasından yakınmıştı. Temmuz ayının sonunda da Selüloz-İş'in de üyesi olduğu Türk-İş'in kuruluş yıldönümünde, örgütlenme hakkını sonuna kadar savunduklarını söyledi, örgütlenme hakkına karşı çıkan kim olursa olsun onun karşısındayız dedi. Lila Kağıt örneği, başka bir dizi örnek gibi Vedat Bilgin'in ve istibdadın ikiyüzlülüğünü gösteriyor.





Levent Dölek

## Alinteri kurumadan adalet!

**C**alışma Bakanı Vedat Bilgin asgari ücret tartışmaları sırasında düşük ücretleri yukarı çekmenin sendikalaşma ile mümkün olduğunu söylemişti. Sadece asgari ücret cenderesinden kurtulmak değil, belirli bir iş güvencesine kavuşmak, çalışma koşullarının nispeten daha insani hale getirilmesini sağlamak da ancak örgütlenmekle mümkün. Olaya ters taraftan barksak da sermayenin işçiyi daha yoğun çalıştırarak, emeği daha fazla sömürerek kâr etmesi, sürekli işten atılma tehdidi altında açıklık sınırdaki ücretlere, köleliğe benzer çalışma koşullarına razı etmesi için de işçinin örgütlülüğünü kırmaması sendikalaşmayı engellemesi lazım. Bu sınıf çatışmasının bir orta yolu yok.

İşçiler sendikalaşmak için savaşır gibi örgütleniyor. Gizlilik içinde her an nereden saldırı gelecek diye etraflarını kollayarak ilerlemek zorundalar. Yüzde 50+1 üye sayısına ulaşmadan sendikal faaliyet tespit edilirse patron işten çıkarmaya girişiyor. Örneğin geçtiğimiz günlerde bunu âdet haline getirmiş olanlardan biri Süttaş'ın önünde işten atılmaları protesto eden Tek Gıda-İş üyesi işçilerle birlikteydik. Tüm bu işten çıkarmalar haksız ve yasadışı. Ancak işçi hakkını mahkemede aradığında sonuç almak için aylar yıllar geçiyor. İşe iade kararı verildiğinde ise patrona tazminat verip işe başlatmama serbestliği tanınmış durumda.

İşçiler bir şekilde gerekli üye çoğunluğunu elde ettiklerinde Çalışma Bakanlığı bu durumu resmi bir yazıyla tespit ediyor. Bu belge geldiğinde ister istemez patronlar sendikal faaliyetten haberdar olmuş oluyor. Yine işçi çıkarmaya girişiyorlar. Örneğin en son Dilovası'ndaki Asen Metal fabrikasında Birleşik Metal-İş üyesi tam 84 işçiyi işten çıkardı patron. Bu çıkarmalar da haksız ve yasadışı. İşten çıkarmanın yanında mutlaka sendikal yetkiye itiraz davası da açıyorlar. İşe iade davaları da sendikal yetki davası da yine yıllar sürüyor.

Patronlar mahkemeler daha uzun sürsün diye başka ildeki yetkisz mahkemelere başvurmayı da âdet haline getirdiler. İstatistiklere göre davaların sonuçlanma süresi ortalama 602 gün! Oysa biliyor musunuz, yasada bu davaların yerel mahkemede en fazla 2 ay, yüksek mahkemede de yine 2 ayda tamamlanması zorunluluğu var. Mahkemelerin hepsi işçiler ve sendika lehine sonuçlansa da yıllar geçtikten sonra o fabrikalarda baskı, mobbing ve ardı kesilmeyen işten çıkarmalarla tek bir sendika üyesi kalmıyor.

Anayasada ve kanunlarda güya sendika hakkı var. Sendika üyeliği güya e-devletten bir tuşa basmak kadar kolay. Ama gerçek öyle değil. İstatistiklere göre bir yetki için gerekli üye sayısına ulaşan fabrikaların sadece 4'te 1'inde toplu sözleşme yapılabiliyor. Yani Türkiye'de sendika hakkı fiilen yoktur. Her hak gibi sendika hakkı da işçiler tarafından söke söke alınmaktadır. Sendikalı olmak, insanca koşullarda çalışmak, açıklık ve sefalet ücretlerine mahkûm olmamak bir tuş kadar yakın değil ne yazık ki... Bu yolda direniş var, grev var, işgal var!

Son dönemde bu yola girenlerden Birleşik Metal-İş'li Smart Solar işçilerinin mücadelesinde yer aldık. Patron diğer patronların izinden gidip işçileri yıldırılmaya çalışıp, öncü bir işçiyi işten atınca şalterler indi, fabrika işgal edildi. Atılan işçi geri alındı ve patron sendikayı muhatap almak zorunda kaldı. Ama baskı zulüm bitmedi. Sömürü düzeni yine patronun imdadına koştı, 27 Temmuz'daki dava yine ertelendi. Beklenmedik bir şey değildi elbette ama işçiler bu sefer beklemedi. Smart Solar işçileri yanlarında Asen Metal işçileri ve İzmitli, Gebzeli işçilerle mahkemenin de kapısına dayandı. Alinteri kurumadan adalet istiyoruz, dedi. Hak verilmez alınır! Dediğimiz gibi adalet de bekleyerek gelmeyecek onu da işçiler getirecek.

İşçi ne patronun ne hükümetin ne polisin jandarmanın umursadığı kanunlara mı güvensin? İşçi kendi verdiği yetki tespitine paçavra muamelesi yapılmasına ses çıkarmayan Çalışma Bakanlığına mı güvensin? Yasada 2 ayda görülecek denen davayı yıllarca sürdüren mahkemeye mi güvensin? Elbette hiçbirine güvenmeyecek ve güvenmiyor da... Ama yine de yüzlerce binlerce işçi insanca çalışmak ve yaşamak, hakkını almak için örgütleniyor ve örgütlenmeye devam edecek. Bunun için kendi gücüne ve öncülerine güveniyor. İşçi birleştiğinde birliğin gücünü görüyor. Direndiğinde ister iş yavaşlatma olsun ister fiili grev isterse işgal olsun üretimden gelen gelen gücünün farkına varıyor.

Ne dedik, bu çatışmanın orta yolu yok! Sınıf kavgası olacak. Elbette her kavga kazanılacak diye bir kaide yok. Ama fabrika önlerinde direnen işçiler direniş çadırlarında, işlerini kaybetse dahi onurlarını patronlara çiğnetmiyorlar. Pek çok fabrikada ise patron istese de istemese de arkasına devleti de alsın bin bir dolap da çevirse o fabrikalara sendika giriyor. Ve o sendikalar o fabrikalara işçinin birliğiyle ve bileğinin gücüyle girmeye devam edecek. Fabrikalara sendika, memlekete hürriyet ve alinteri kurumadan adalet... işçinin halaylarıyla gelecek!

## Madenciler özelleştirmeye karşı mücadele ediyor



Somalı madenciler, bir kez daha özelleştirme saldırısına karşı mücadele ediyor. Geçtiğimiz yıl Sarıkaya panosunun özelleştirilmesi kararına karşı mücadele ederek kazanan Somalı madenciler, bu sefer Soma Ege Linyitleri İşletmesi (ELİ) bünyesinde linyit kömürü üretimi yapılan Eyzek açık ocak bölgesinin özelleştirilmesi kararına karşı mücadele ediyor.

Somalı madenciler, Sarıkaya panosunun özelleştirilmesinin engellenmesinin ardından bu yıl Kurban Bayramı sırasında yeni bir özelleştirme saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Bayram tatili fırsat bilerek alınan kararla Eyzek açık maden bölgesi ihalesiz bir şekilde özelleştirilerek Yeni Ana-

dolu şirketine devredildi. Maden bölgesinin özelleştirilmesi kararının ardından Türkiye Maden İşçileri Sendikası özelleştirmeye karşı bir mücadele

süreci başlattı. Madende işçilerin nöbetler halinde yaptığı eylemlerin ardından maden bölgesinde iş bırakma eylemiyle mücadele devam etti. İş bırakan Türkiye Maden İş üyesi madenciler Yeni Anadolu şirketine ait araçların da maden bölgesine girmesine izin vermediler. İş bırakma eylemlerinin ardından Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın kararıyla madenciler, 21 Temmuz'da Soma'dan başlayarak Ankara'da sona erecek bir yürüyüşe başladı. Ancak madencilerin önu Manisa'nın Kırkağaç ilçesinde jandarma tarafından kesildi. Madenciler şimdi özelleştirmeye karşı mücadelelerini Kırkağaç'ta kurdukları direniş ça-

dırıyla devam ediyor.

Madenlerin özelleştirilmesi, halkın madenlerinin patronlara peşkeş çekilerek halka fahiş fiyatlara kömür satılması, patronları üç kuruş paralarla aldıkları madenlerden kasalarını doldurmaları demektir. Ancak bundan daha önemlisi madenlerin özelleştirilmesi madencilerinin hayatlarının patronların kârına tercih edilmesi demektir. 2014 yılında 301 madencinin hayatını kaybettiği Soma katliamından da bildiğimiz üzere madenlerin özelleştirilmesi madencilerin iş güvenliğinin ortadan kaldırılması demektir. Türkiye'de bugün madenlerin özelleştirilmesine karşı çıkmak istibdada karşı yürütülen mücadelenin en önemli ayaklarından biridir. Ancak bu mücadele özelleştirilmelerin durdurulmasıyla kendisini sınırlamamalı, daha önce özelleştirilmiş madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasını programının merkezine koymalıdır. Son olarak unutmamalıyız: Madenciler kazanırsa, işçi sınıfı kazanır, patronlar kaybeder. Patronlar kaybederse, istibdad kaybeder!

## Atışkan Yapı işçileri hakkını grevle söke söke alacak!

Atışkan Yapı işçileri, işyerinde yaşanan olumsuzluklar, kötü çalışma koşulları ve ücret çıkmazı nedeniyle ilk defa sendika çatısı altında örgütlendiler. 2022 yılının Şubat ayı başında Kristal-İş sendikasının yetkisi kesinleşti ve 1 Şubat 2022 günü yetki belgesi alındı. İşverenle yapılan bütün görüşmelerde idari hakların dışında maddi taleplerin neredeyse tamamına yakınının çeşitli gerekçelerle reddedilmesi üzerine 30 Haziran'da greve çıkıldı.

İşyeri Bastemsilcisi İsmail Saraç, 30 Temmuz itibarıyla 1 aydır grevde olduklarını ve işverenden herhangi bir olumlu geri dönüş

olmadığını belirtti. Bu durumun işçilerin ilk günkü gibi devam eden kararlılığı sayesinde er ya da geç değişeceğini, sendikalarının sağladığı maddi desteğin direnişlerine ayrıca güç kattığını söyledi.

İşyeri temsilcisi Osman Demirbaş ise işçilerin giderek sağlanılan birliğin yanında gerek sendikalarının ve Türk-İş'in gerekse destek ve dayanışmalarını sunan kitle örgütlerinin güçlerine güç kattığını ifade etti. Patronun masaya gelene kadar grevlerinin



devam edeceğini belirtti.

Atışkan Yapı işçileri hak verilmez alınır diyerek mücadele etmeyi seçtiler. Bu mücadele yalın enflasyonlarla, açıklık sınırının altındaki asgari ücretle yoksulluğa mahkûm edilen emekçi halkın tamamına yol gösteriyor.

## Serel işçileri sendikal haklarına saygı duyulmasını istiyor!

Elginkan Vakfı'na bağlı Serel Seramik'in Manisa Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikasında çalışan işçiler, Çimse-İş sendikasının patron yanlısı tutumuna karşı sendikadan istifa edip Kristal-İş sendikasına üye olmaya başladı. Patron, Çimse-İş sendikasıyla başka sendika tanımadığını söyleyerek işçilerin istifalarını durdurmak için fabrikada bakım olduğu bahanesiyle 14

Temmuz'da işçileri zorunlu olarak yıllık izne, izni olmayanları ücretsiz izne gönderdi. Aynı zamanda Elginkan Vakfı yönetim kurulu başkanı olan patron Gaye Akçan ücretsiz izin saldırısı ile yetinmeyip başta dört, toplamda 15 işçinin iş sözleşmesini 25/2'den feshetti.

Patronun saldırılarına sessiz kalmayan işçiler 25, 27 ve 29 Temmuz'da fabrika önüne yürüyüş

te etmeye çalıştı. Fabrika önünde polis ile birlikte işçileri bekleyen Çimse-İş önlüklü kişiler işçilere küfür ve hakaret ederek işçilerin polisle karşı karşıya kalmasını amaçladı. Polis, Çimse-İş önlüklü kişilerin yaptıklarına sessiz kaldı. İşçiler 29 Temmuz'da yaptıkları eylemde fabrikanın asıl sahipleri olduklarını söyleyerek, sendika önlüklü kişilere oyuncak para fırlattı.

Enflasyona ve pahalılığa karşı işçinin yanında duracak sendika isteyen ve anayasal haklarını kullanarak Çimse-İş'ten istifa edip Kristal-İş sendikasına geçen işçiler, sendikal haklarına saygı duyulması konusunda kararlı. İşçiler işten atılmaları geri çekilinceye ve sendikal haklarına saygı duyuluncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini belirtiyorlar.





# Asbest yüklü gemi patronlara kâr, halka ölüm saçmaya geliyor!



1957 yılında Fransa'da inşa edilip 2000 yılında Brezilya'ya satılan ve 2017'de hurdaya ayrılan Brezilya donanmasına ait NAe São Paulo adlı nükleer uçak gemisinin İzmir'de sökülmesine bakanlıkça onay verildi. Onay kararından sonra gemi İzmir'e doğru yola çıktı.

Asbest Söküm Uzmanları Derneği Başkanı Mehmet Şeymus Ensari, NAe São Paulo gemisinin ikizi olarak yapılan Clemenceau adlı geminin İngiltere'de yapılan sökümünden 760 ton asbest çıktığını, gelecek olan gemide de en az 600-900 ton arasında asbest bulunduğunu söylüyor. Bu gemideki asbest miktarı, Türkiye'de son 5 yılda sökülen 714 gemiden çıktığı açıklanan 241 ton asbestten 3 kat fazla. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı Murat Kurum'un iddiasına göre ise gemide 900 ton değil, 9 ton asbest bulunuyor ve bu durum risk teşkil etmiyor. Asbest alanında çalışma yapan uzmanlara göre ise gemide bulunan asbest miktarı tüm Aliğa halkını öldürecek miktarda. Üstelik tek tehlike asbest de

değil, asbest dışındaki en büyük tehlikelerden olan kurşun, kalay gibi ağır metaller parçacıklar halinde havaya, suya ve toprağa karışarak başta söküme çalışacak işçiler olmak üzere tüm bölge halkına ve çevreye büyük zararlar verme riskini taşıyor.

## Patronların kârları için suç işleniyor!

Asbestin bertaraf edilmesine ilişkin hem Türkiye'nin kendi yasalarında hem de taraf olduğu uluslararası anlaşmalarda protokollere ve denetime bağlanmış ayrıntılı düzenlemeler mevcut. Ancak patronların kârı uğruna bu denetimler ve protokoller bakanlık tarafından göstermelik olarak uygulanıyor. Yakın zamanda Aliğa gemi söküm bölgesinde bulunan Kılıçlar firmasındaki işçilerin sökümü yapılan gemiden teste gönderdiği numuneden asbest çıkması bunun kanıtı niteliğinde. Ayrıca NAe São Paulo adlı gemisini Aliğa gemi geri dönüşüm şirketlerinden Sök Denizcilik A.Ş. ihale yoluyla 1 milyon 818 bin dolara satın aldı. Gemi dönüşümü piyasasında gemi hurdasının 1 tonu 450 dolar-

ken, NAe Sao Paulo'nun, 1 tonunun 75 dolara indirilmesinin sebebi belli: Türkiye'de patronlar kârları uğruna işçi hayatını, halk sağlığını, çevreyi görmezden geliyor.

Sadece gemi söküm işçilerinin değil, bir bütün olarak Aliğa halkının sağlığını tehdit eden bu geminin getirilişine kesin olarak karşı çıkmak gerekir. NAe São Paulo adlı nükleer uçak gemisinin Aliğa'ya getirilişine karşı tepkiler çığ gibi büyürken 6 Ağustos Cumartesi günü Aliğa'da bir miting planlanıyor. Devrimci İşçi Partisi olarak gemi söküm şirketlerinin kârları uğruna gemi söküm işçilerinin ve tüm Aliğa halkının hayatlarının ve sağlığının tehlikeye atılmasını, çevrenin kirletilmesine göz yumulmasını kabul etmiyoruz. Tüm emekçi Aliğa halkını gemi söküm şirketleri kamulaştırılsın, bütün söküm işlemleri meslek odaları ve işçi sendikalarının denetlensin, bütün gemi söküm planları kamuoyuna açıklansın taleplerini haykırarak için mitingde davet ediyoruz.



## Ertuğrul Oruç

### Sistemi değiştirmek, barikatları aşmak için üye ol! Sahip çık! Denetle!

6 Temmuz günü Konya Şehir Hastanesi'nde çalışan Kardiyoloji Uzmanı Dr. Ekrem Karakaya görevi başında hasta yakını tarafından silahlı saldırı sonucu katledildi. Haber duyulur duyulmaz sağlık camiası başta olmak üzere Türkiye'nin her tarafından tepkiler çığ gibi büyüdü. Türk Tabipleri Birliği (TTB) derhal 2 günlük (7-8 Temmuz) iş bırakma (G(ö)REV\*) kararı aldı. Sağlık Bakanı ise her zamanki gibi sadece tvit atarak saldırıyı münferit bir olaymış gibi gösterme gayretine girdi. Oysa gerçekleşen olayın kaynağı sistemdi.

Dünya ile benzer şekilde Türkiye'de de 1980'lerden itibaren sağlık sistemi adım adım özelleştirilmeye başlandı. AKP iktidarı ile birlikte adına "Sağlıkta Dönüşüm" denen, sağlıkta özelleştirilmenin ve piyasalaştırmanın önünü daha önce görülmediği kadar açan politikalar uygulamaya koyuldu. Ancak döviz olarak alınan dış borçlarla kör topal sürdürmeye çalıştıkları sistem, ekonomik krizle beraber çöktü.

Doktorlar, sadece baktıkları – yatırdıkları hasta, yaptıkları ameliyat ve istedikleri tahlil-tetkik sayıları üzerinden hesaplanan ancak nitelik ile ilgili (Hasta sağlığına kavuştu mu? Tedaviden fayda gördü mü? gibi) sonuçların hesaba katılmadığı Performans Sistemi'ne geçirilmişlerdi. O ay topladıkları puana göre maaşlarına ek olarak performans ücreti alıyorlardı. Yıldan yıla ellerine geçen paranın hatırı sayılır kısmını bu ücretler oluşturmaya başladı. Sistem hem artan hasta başvurusunun karşılanmasını hem de böylece giderek daha fazla hasta başvurusunun önünün açılmasını sağlamış oldu. Artan hasta başvurusu sağlık piyasasının da kârını katladı. Ancak sağlığa ayrılan pay ekonomik krizle beraber azaldıkça performans ücretleri azaldı. Maaşlar da yeterince zamlanmayınca doktorların alım gücü giderek eridi.

AKP hükümeti, daha az çalışanla daha fazla işi daha az maaş vererek yaptırılmayı kural haline getirmeye çalışmıştı. Ekonomik kriz ortamında bu çalışma rejimini sağlık çalışanlarına kabul ettirebilmek için üzerlerindeki baskıyı arttırdı. Doktorların günlük bakması gereken hasta sayılarını yükseltti (5 dakikada bir randevu açmaya başladı). Doktor olmayan sağlık çalışanlarının da zincirleme şekilde iş yükü muazzam derecede arttı. Tüm bunların sonucunda sağlık çalışanlarının nitelikli sağlık hizmeti sunma, vatandaşların da sağlık hizmeti alma olanağı kalmadı.

Vatandaşlar, kamu hastanelerinde randevu bulamaz oldu. Zar zor da olsa bulduklarında ise yoğunluktan nitelikli sağlık hizmetine ulaşamaz, yazılan ilaçları çıkan fahiş farklar yüzünden alamaz hale geldi. Mesai saatleri içinde çalıştığı iş yerlerinde sağlık hizmeti alamadığı için tek çare olarak acil servislere başvuruyor, acil hizmetlerinin de dolaylı olarak kalitesi düşüyordu.

Ancak hükümetin sağlıkta çizdiği tablo bambaşka. Herkes istediği hastaneye gidebilir, istediği doktoru seçebilirdi. Başvurduğunda hemen muayene edilip sağlığına kavuşacak, yazılan ilaçlarda da çok az bir fark ödeyecekti. Gerçeklerin, söylenenlerle ilgisi olmadığını gören vatandaş ile sağlık çalışanları karşı karşıya geliyor, sorumlu olan hükümet kendisini görünmez kılmış oluyordu.

İşte sağlığına şiddet, tam bu noktada işlevini yerini getiriyordu. Hem kötü çalışma koşullarına ve iyileştirilmeyen özlük haklarına başkaldırma potansiyeli taşıyan, bu yönde enerji biriktiren sağlık çalışanlarını deyim yerindeyse "hizaya getiriyor", hem de hükümetin çizdiği pembe tablodan çok farklı bir tablo ile karşılaşan vatandaşın tepkisini kendisine değil de sağlık çalışanlarına yöneltme vazifesi görüyordu.

Dr. Ekrem Karakaya'yı öldüren saldırganın hastaneye elini kolunu sallayarak silahıyla girebilmesinin sebebi, sağlıkta şiddetin gördüğü bu işlevdir. Yoksa hükümetin sağlık merkezlerine silahla girilmesini önleyemeyeceğini ya da bir günde patronlara kıyak geçmek için yasa çıkaranların yıllardır etkili bir sağlıkta şiddet yasası çıkaramaması düşünülemez.

Yaşanan olayı bir sistem sorunu olarak gören İstanbul Tabip Odası ve sağlık meslek örgütleri, katledilen meslektaşlarını anmak, sisteme ve Sağlık Bakanı'na protestolarını göstermek amacıyla 7 Temmuz sabahı İstanbul'da sağlık merkezleri önünde toplandı, öfkelerini dile getirdi ve taleplerini içeren ortak basın açıklamasını okudu. Öğlen saatlerinde ise merkezi toplanma yeri olan İstanbul (Çapa) Tıp Fakültesi'nde binlerce sağlık çalışanı toplanarak basın açıklamasının yapılacağı Sağlık Müdürlüğü önüne yürüdü. Ama ne yürümek! Polisin tekrar tekrar kurmak zorunda kaldığı barikalara rağmen, gaza, kalkana rağmen. Polis barikat kurmaktan usandı, sağlık çalışanları aşmaktan usanmadı. Sağlık çalışanlarının kararlılığı, barikatları yendi.

TTB, İstanbul Tabip Odası ve sağlık meslek örgütleri, Ekim 2021'den beri sağlıktaki bu kötü gidişe dur demek, Sağlık Bakanı ve hükümeti derhal önlem almaya ve sorunları çözmeye çağırarak için her ay basın açıklaması, iş bırakma, yürüyüş, miting gibi farklı farklı güçlü eylemler tertipliyor. Bu eylem, yapılmış eylemlerin doruk noktası oldu.

Aynı zamanda bu eylem, doktorların ve diğer sağlık çalışanlarının meslek odalarında ve sendikalarda örgütlenip, en küçüğünden en büyüğüne günbegün yaşadığı sorunlara çözüm üretebilmek için bugünden mücadeleye giriştiğinde mutlaka yarın kazanacağını da göstermiş oldu. Özlük haklarımızı ve çalışma koşullarımızı iyileştirmek ve aynı zamanda halkın sağlık hakkını savunmak için meslek örgütlerine "Üye ol! Sahip çık! Denetle!". Yeni dönemin mottosu bu olacaktır.

\* TTB, iş bırakma eylemlerine grev kelimesini de çağrıştıran G(ö)REV adını vermektedir. Bu isimlendirme ile TTB; özlük haklarını iyileştirmek, kötü çalışma koşullarını düzeltmek, halkın sağlık hakkını savunmak için yapılan iş bırakmaları görev olarak gördüğünü belirtirken aynı zamanda üretimden gelen gücün gösterildiği grev eylemine de gönderme yapmaktadır.



## Mezhepçi provokasyonlara ve saldırılara geçit yok!

Ankara'da beş Alevi kurumuna provokatif saldırılar yapıldı. Türkmen Alevi Bektaşî Derneği'ne gelen bir saldırgan demekteki bir kadını bıçakla yaraladı. Mamak'ta Şah-ı Merdan Cemevi'ndeki ibadet sırasında içeri giren bir kişi cCemevinde bulunanların üzerine sandalye fırlatarak kaçtı. Bir kişi hafif yaralandı. Aynı gün içinde Tuzluca'yı Demokratik Alevi Dernekleri (DAD), Ana Fatma Cemevi, Gökçebel Köy Derneği ve Batıkent Serçeşme Cemevi binalarına da taşlı saldırılar yapıldı. Demokratik Alevi Dernekleri Ana Fatma Cemevi Ankara Şubesi önünde açıklama yapan dernek başkanı Mustafa Karabudak,

saldırıların eş zamanlı ve planlı olduğunu, Muharrem ayının ilk gününün özellikle seçildiğini belirterek, Alevilere karşı ayrımcı politika izleyen iktidarın sorumluluğu olduğunu söyledi. Saldırıyla ilgili kamera kayıtları ve tanıklarla gerekli şikayetlerin yapıldığını bildirdi.

Ankara'da her türlü kitlesel hak arayışına, basın açıklaması, bildiri dağıtma, yürüyüş, miting, eylem yapma girişimine fiili bir OHAL uygulamasıyla saldıran devletin Alevilere yönelik bu planlı ve eş zamanlı saldırılara karşı nasıl bir tutum takınacağı merak konusu. Eşgali belli olan saldırganların tespiti ve yakalanmasının yeterli olmadığı açık.

Bu planlı ve eş zamanlı saldırıların arkasındaki örgütlü güç açığa çıkartılmak zorundadır. Daha önce pek çok olayda olduğu gibi bu saldırıların da münferit vakalar olarak kayıtlara geçirilmesi sarhoşların, meczupların ya da akli dengesi yerinde olmayan kişilerin işiymiş gibi gösterilmesi asla kabul edilemez. Türkiye'nin yakın tarihi Alevilere yönelik bu tür provokatif saldırıların devletin içine uzanan güçlerce kışkırtıldığına dair örneklerle doludur. Maraş, Çorum, Sivas katliamları Alevilerin hafızasıdır. Aleviler bu olaylardan çıkan dersler ışığında örgütlü olmanın ve örgütlü hareket etmenin tek yol olduğunu da bir kez

daha hatırlamalıdır.

Saldırıların ekonomik krizin derinleştiği, iktidarın güç kaybettiği bir ortamda provokatif amaçlarla, emekçi halkın, emek ve hürriyet talep ettiği bir dönemde mezhepçi ve ırkçı kışkırtmalarla kardeş kavgasına sürüklenmesi için gerçekleştirilmiş olabilir. Provokasyona gelmemek, provokatörlerin ekmeğine yağ sürmemek gerekir ancak bu susmak, eylemsiz ve tepkisiz kalmak anlamına gelmemelidir. Emekçi halk Alevilere yapılan saldırılara hep birlikte karşı durmalı,

tüm bu provokasyonlar karşısında örgütlü bir dayanışma içinde olmalı, kardeş kavgasını kışkırtan ve bu kışkırtmadan medet umanlara karşı emekçi halkı dil, ırk, memleket, inanç, mezhep ayrımı olmadan birleşiren emekçi ve hürriyet mücadelesini yükselterek cevap vermelidir.



## Kim yargılanacak? Kim yargılayacak? Nasıl yargılanacaklar?

Dr. Necip Hablemitoğlu 18 Aralık 2002 tarihinde evinin önünde silahlı bir saldırıda öldürüldü. Hablemitoğlu'nun ölmeden önce kaleme aldığı Köstebek isimli kitapta Fethullah Gülen cemaatine yönelik kapsamlı bilgilerin yer alması dolayısıyla cemaat bu cinayetin olağan şüpheli olarak görüldü. Basına yansıyan başka bir iddiada ise Hablemitoğlu'nun ölümünden önce çevresine MİT müsteşarlığı görevine getirileceğini söylediği, Köstebek kitabının daha sonra yayınlanmayan bölümlerinde ise MİT içindeki bir özel yapılanmanın teşhir edildiği belirtiliyor. Eski Ergenekon sanığı ve bir dönem adı Hakan Fidan yerine MİT müsteşarlığı için geçen emekli Albay Levent Göktaş'ın cinayete ilişkilendirilmesi ile süreç giderek daha fazla yarı askeri rejimin bir iç hesaplaşması görüntüsü alıyor.

Erdoğan'ın ve Cumhur ittifakının bilhassa ekonomik krizin etkisiyle oy desteğinin azalması önümüzdeki seçimlerde bir iktidar değişikliği olasılığını ciddi şekilde tartışılır hale getirdi. Bu tartışmalarda muhalefet cenahından sık sık "yargılanacaksınız" sözlerini duyar olduk. Elbette ki bu söylem halkın pek çok suça bulaşmış, yolsuzluk batağına batmış bir iktidardan ve sorumlulardan hesap sorulması özlemini ifade ediyor. Ancak bu söylemin yakın tarihimizde bir dönem iktidarda olup muhaliflerini yargılayanların devran değişince yargılanan konumuna geçtiği örnekleri hatırlattığı da bir gerçek. Örneğin 1996'da Susurluk kazasının ardından 90'lı yılların kudretli isimleri bir anda sanık konumuna geldiler. 28 Şubat döneminin yargılayanları yıllar sonra yargılanan oldular. Daha yakın dönemde cemaat Ergenekon soruşturmasını yürütüyor pek çok üst rütbeli asker tutuklanıyordu ancak 2014'ten itibaren hava döndü 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ise yargılananlar ve yargılayanlar tamamen yer değiştirmişti. Ne var ki bu süreçlerde "yargılayanlar" ya da daha genel bir ifadeyle bir dönemin iktidar sahipleri "yargılanan" konumuna düştüğünde bu çoğu zaman gerçeklerin ortaya çıkmasıyla neticelenmedi. Mesele düzenin kendi içindeki bir hesaplaşma ile sınırlı tutuldu.

### İktidar içi çatışmada ifşaattan icraata geçildi

Geçtiğimiz yıl Sedat Peker'in ifşaatıyla da adeta iktidardaki pek çok önemli isim hakkında gayri resmi bir iddianame ortaya çıkmış ve bu kişilerin er geç yargılanacağına dair beklentiler yeşermeye başlamıştı. İçinden geçtiğimiz günlerde ise bir yandan çok gizli bilgi ve

belge akışı kesilmeyen Sedat Peker yeniden videolu ifşaata girişeceğine dair mesajlar paylaşırken, CHP lideri Kılıçdaroğlu devlet içindeki "namuslu bürokratlar"a referans vererek ortaya attığı iddialarla ifşaat furçasına katılırken diğer yandan da Hablemitoğlu cinayeti dosyasında olduğu gibi ifşaatin ötesine geçen somut gelişmeler de yaşanıyor.

Bu gelişmelerin hiçbiri iktidarı bir bütün olarak hedef almıyor. "Tek adam rejimi" olduğunu düşünenler yanılıyorlar. "Tek adam rejimi" değil, iktidarın asker ve sivil güç odaklarınınca paylaşıldığı bir yarı askeri rejim söz konusu. Örneğin Sedat Peker ifşaatında Süleyman Soylu ve Mehmet Ağar gibi isimleri hedef tahtasına koymuş, Binali Yıldırım'ı katarak Erdoğan'a yaklaşmış ama Erdoğan'la "helalleşme" videosunu çekmemiştir. Kılıçdaroğlu ise doğrudan Erdoğan'a ve ailesine yönelik iddialarda bulunuyor ama rejimin askeri kanadına (bilhassa Genelkurmay ve MİT) yönelik oldukça ihtiyatlı bir tutum sergiliyor.

Hablemitoğlu cinayeti dosyası ise önce "cinayetin FETÖ bağlantısı kanıtlandı" denerek servis edildi. İlk duyuruyu NTV'de çıktığı programda Erdoğan bizzat kendisi yaptı. Ancak zaman içinde dosyanın içinden rejimin askeri kanadıyla, özellikle de Bahçeli ve Soylu eksenindeki odakla (Bodrum Yalıkavak marina-daki meşhur Alaattin Çakıcı, Mehmet Ağar, Korkut Eken ve Engin Alan fotoğrafında sembolik yansımasını bulan bir odak) ilişkili isimler çıktı. Bu isimlerin başında bir dönem adı Hakan Fidan yerine MİT müsteşarlığı için geçen ve Bahçeli tarafından desteklendiği söylenen, iktidarla yakın ilişkisi ile bir dizi önemli silah sanayi şirketine ortak olan emekli Özel Kuvvetler subayı Albay Levent Göktaş geliyordu.

### İstibdad cephesinde karışık duygular: Susanlar, tedirgin olanlar, heyecanlananlar...

Hablemitoğlu cinayeti ile ilgili iktidar medyası ilk günlerde MİT tarafından Ukrayna'dan Türkiye'ye getirilen Nuri Gökhan Bozkır'ın cemaate yakın yayın organlarında "MİT turları" davasına benzer ifşaatta bulunması, Can Dündar'la ilişkiye geçmesi gibi başlıklar üzerinden ağız birliği ederek FETÖ temasını işliyordu. Dosyadan Levent Göktaş'ın adının çıkmasıyla bazı iktidar yanlısı organlar FETÖ suçlamasını Ergenekon davasını da içine alacak şekilde genişletme eğilimine girdiler. Hakkında gözaltı kararı verilen Levent Göktaş'ın firar etme hikayesi Sabah grubu tarafından köpürtüldü. Yeni Şafak Hablemitoğlu cinayetiyle suçlanan askerleri (Göktaş'ın da adını zikrederek) Gaffar Okkan suikastinin de sorumlusu olarak ilan etti. Yeni Akit, Göktaş'ı, MİT müsteşarı yapmak isteyen CHP'liler kaçırdı diye haber yaptı ve eski Deniz Kuvvetleri İstihbaratçısı İhsan Güven ve eşinin öldürülmesini işin içine kattı. Levent Göktaş'ın Koç Holding ve İnan Kıracı'la bağlantıları da bu organlar tarafından sıklıkla işlenmeye başladı. Batıcı-laik burjuvazi ile İslamcı sermayenin kadim hesaplaşmasının da izdüşümleri açıkça görülüyor.

Şamil Tayyar'ın etkileri zil çalıyor. Bir süredir Erdoğan'ın başdanışmanlarıyla atışmalarıyla gündeme gelen Tayyar, Levent Göktaş'ın "külliye'deki dostları" tarafından MİT müsteşarlığına önerildiğini zikrettikten sonra dosyanın açılması dolayısıyla MİT Başkanı Hakan Fidan'a özellikle teşekkür ediyor. Bir de Zihni Çakır'a... Zihni Çakır kim mi? Emekli amiraller bildirisini gece yarısı ilk defa yayımlayan ve



bu sebeple provokasyon yapmakla suçlanan kişi!

Öte yandan Akşam, Star, Güneş grubu ya da Türkiye gazetesi (yakın zamanda Peker, grubun CEO'sunun eşcinsel seks kasetini yayınlamıştı) gibi iktidar yanlısı yayın organlarında ve bilhassa Aydınlik'ta (oysa Aydınlik'in en sevdiği konular bunlar!) benzer bir heyecanı görmek mümkün değil. Hiçbir yorum yapmadan objektif habercilik örnekleri sergiliyorlar! Bu yayın organlarının başka iddiaları haberleştirmede ancak Levent Göktaş adına avukatlarının yaptıkları açıklamaları (özellikle Göktaş'ın ifşaata başlayacağını duyuran Twitter adresinin sahte olduğuna dair açıklama) ise atlamadan haber yaptıklarını görüyoruz.

### İktidar içindeki kavgadan medet ummak kirli düzenin devamına razı olmaktır

Besbelli ki tüm bunlar ekonomiyi batıran, halk desteğini yitiren, dış politikada emperyalizme teslim bayrağı çeken bir iktidarın kendi içinde faturayı birbirinin üzerine yıkma kavgasının yansımalarıdır. Belli ki bu işin sonunda birileri yargılanacaktır. Ama bu aynı zamanda, yarın bu birilerini yargılayanların da aslında yargılanması gereken kişiler olacağını gösteriyor. Levent Göktaş'ın ilişkileri üzerinden bu dosyaya şu anda ABD'nin elinde olan Sezgin Baran Korkmaz da dahil olmuştur. Yani bu kavga-ya kontrgerillanın büyük patronu ABD ve NATO da doğrudan dahil olacaktır. O halde "yargılanacaksınız" demek bu kavgada bir taraftan medet ummak, devranın dönmesini istemek ama kirli düzenin devamına razı olmak anlamına gelir. Bu tutumun muhalefetteki karşılığını Millet İttifakı'nda ve 6'lı masada görüyoruz. Ne yazık ki sol siyasette

de bunların göstereceği ortak adaya peşinen destek açıklayanlar düzen siyasetinin dümen suyuna giriyorlar. Bu kavga Cumhur İttifakı'nı da bitirebilir, 6'lı masayı hatta Millet İttifakı'nı da dağıtabilir. Yeni ittifaklar yeni saflaşmalar doğabilir, umut veren anketler bambaşka sonuçlar vermeye başlayabilir ve düzen siyasetinin peşine takılan solcular yine ya ortada kalacak ya da utanç verici şekilde savrulmaya devam edecektir.

### Kirli düzen yıkılacak! Emekçi halk yargılayacak!

Demek ki "yargılanacaksınız" demek yetmez. Dahası tek başına "yargılanacaksınız" demek yanlış. Bir temizlik olacak ise, tüm sorumlulardan hesap sorulacak ise, tüm suçlular yargılanıp ceza görecek ise bunu ancak bu kirli düzene bulaşmamış ve bu düzenden nemalanmamış bir güç yapabilir. Peker ifşaata başladığında "cesur savcı" beklemeye başlayanlar hâlâ bekliyor. Daha da çok bekleyecekler. Değiştirecek ve hesap soracak gücü işçi sınıfı ve emekçi halktan başka yerde aramak boşunadır. İş ve aş için mücadeleye atılan, yerli-yabancı, TÜSİAD'cı MÜSİAD'cı tüm patronlara ve sömürücülere karşı direnen işçiler emekçiler, ezilen Kürt halkı, Aleviler yani bu düzenden nemalanmak şöyle dursun her daim zarar görmüş olan ve görmeye devam edenler... Her dilden memleketten mezhepten nüfusun ezici çoğunluğu kurulu düzeni tamir etmek için değil, tamamen değiştirmek üzere devrimci zincirsiz bir Kurucu Meclis için birleşmelidir. Düzen aynı kaldıkça beklenen cesur savcılar hiç gelmeyecek. Adaleti sağlayacak bir yargı ancak emekçi halkın iradesiyle sıfırdan kurulacaktır.



# Güvenlik NATO'da değil, NATO'dan çıkmakta! Hürriyet NATO'da değil, NATO'nun yıkılmasında!

Türkiye NATO'ya 18 Şubat 1952'de katıldı. NATO'ya üyelik belgelerini dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar imzaladı. O imzaları atan kalemden Kore'de ABD emperyalizminin çıkarları uğruna ölüme gönderilen askerlerin kanı damlıyordu. Kore'ye gönderilen askerlerden 15 bin askerden 721'i yaşamını yitirdi, 175'i kayboldu, 234'ü esir düştü ve 2.147'si yaralandı. Savaşın sonunda Türk tugayının komutanına bir Amerikan generali tarafından Amerikan askerlerine takılan "Silver Star" (Gümüş Yıldız) madalyası takıldı. Bu madalya bir onur nişanesi değil, Türkiye'nin boyuna geçirilen emperyalist zincirin bir sembolüydü. Aynı bugün savunma bakanı olarak ordunun başındaki Hulusi Akar'ın boynundaki Amerikan liyakat madalyası gibi.

## NATO katilimizdir

NATO, Türkiye'ye bir güvenlik şemsiyesi olmadı. NATO'nun güya Rusya'ya karşı Türkiye'yi koruyacağı söylendi. Ancak daha sonra NATO planlarında Türkiye'nin işgal edilmesi halinde savunma hattının Toros dağlarında kurulacağı ortaya çıktı. NATO'nun derdi Türkiye'yi değil, İncirlik üssüne yerleştiği Amerikan askerlerini ve atom bombalarını korumaktı. O bombalar ki Türkiye'yi nükleer savaşın ölümcül bir cephesi



haline getiriyordu. Yetmedi, işçi sınıfı mücadelesinin yükselişini "komünizm tehdidi" adı altında ezmek üzere faşist çeteler bizzat NATO tarafından eğitildi ve seferber edildi. NATO'nun örgütlediği kontrgerilla, sendika liderlerini, sosyalist, solcu, ilerici aydınları katletti. 1 Mayıs meydanında işçilere, Maraş'ta, Çorum'da ve Sivas'ta Alevilere yönelik kitlesel katliamlar tertipledi. Yükselen sınıf kavgasını kardeş kanının içinde boğmaya çalışan NATO, tüm gerici askeri darbelerin ve son olarak 15 Temmuz askeri darbe girişiminin de arkasındaki güçtü.

## NATO en büyük tehdittir! NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Bugün de değişen bir şey yok. NATO yine Türkiye'nin emekçi halkı için, Kürtler ve Aleviler gibi ezilen halklar için, kadınlar ve gençler için tehdit olmayı sürdürüyor. Türkiye emperyalizminin mali boyunduruğu altında bir kez daha 70 cente muhtaç

hâledir. Dolar için, ülkenin her dilde memleketten işçi ve emekçilerinin ücretli köleler olarak emperyalist tekellere sunulduğu yetmiyormuş gibi Türkiye'nin askerleri Suriye'de, Irak'ta, Kafkaslar'da NATO'nun düşman bellediği İran'a ve Rusya'ya karşı NATO savaşının ön cephesine sürülmek isteniyor. İktidarın Amerikan ve Batı karşıtı çıkışlarının hepsinin içi boştur. Çünkü iktidarın emperyalizme ve Siyonizme karşı tek bir ciddi eylemi yoktur. 15 Temmuz'da NATO pilotlarının bombalarıyla yıkılmayan meclis, baskıcı ve keyfi yönetimin yani istibdad rejiminin yerleştirilmesiyle içten çürümüş ve çökertilmiştir. Türkiye halkına bir güvenlik şemsiyesi olduğu söylenen NATO'ya girdiğimiz günden bu yana, emekçi halkımız kan ve esaretten başka bir şey görmemiştir. Emperyalizme karşı uyanalım, ayağa kalkalım, örgütlenelim. "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!

# Emperyalizmin ve sermayenin "petrol-doğalgaz barışı"na hayır! Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

İktidarın çözüm süreci adıyla yürüttüğü özünde petrol açılımı olan sürecin bitmesinin ardından savaş yoğun bir biçimde devam ediyor. Bu süreçte Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) Kuzey Irak'a yüzlerce defa operasyon yaptı, Irak topraklarında onlarca üs kurdu. Halen binlerce Türkiye askeri Irak topraklarında bulunmakta. Petrol açılımı, diyalogun perde gerisine atıldığı savaşın öne çıktığı bir biçimde devam ediyor.

Savaşın hem maddi hem manevi bilançosu giderek ağırlaşmakta: Hükümet devamlı "etkisiz hale getirilen teröristler"den söz ediyor, ama bir yandan da her gün medyada "şehitlerin cenazesinde büyük acı vardı" haberleri boy gösteriyor. Öte yandan, Duhok ili

Zaho kasabasında Parkha adlı bir tatil beldesinde, üçü çocuk yaşta dokuz kişinin hayatını yitirmesine, 30'dan fazla kişinin de yaralanmasına yol açan füze saldırısı (muhtemelen howitzer mermisi) son derece ağır bir iz bırakacak gibi görünüyor. Hükümet bunun TSK'nın operasyonu olmadığını, sorumlunun PKK olduğunu ileri sürüyor. Ama hükümetin Irak'taki kendi dostları, Irak Kürdistan Bölgesi hükümeti olsun Irak Başbakanı Mustafa Kazımi olsun sorumlunun tartışmasızca TSK olduğunda ısrar ediyor. Bunun ardında operasyonlar sırasında zaman zaman sivil ölümleri olmakla birlikte, bu sefer diğerlerinden farklı olarak Irak'ın güneyi de dâhil olmak üzere çeşitli bölgelerden Arap tacilcilerin hedef alınmış olması. Bu arada, bazı Kürt çevrelerinin çok umut bağladığı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin olaydan birkaç gün sonra yaptığı toplantıda Amerika'sından Çin'ine, Brezilya'sından Afrika ülkelerine top çevirdiğini de not edelim.

## NATO'nun Kürt halkına esaret dayatması: Ya istediğim gibi ol ya da operasyonlara hazır ol...

Türkiye Kuzey Doğu Suriye'ye yönelik operasyonlar yaparken Amerika'ya karşı savaştığını söylüyor, Irak'ta ise NATO misyonunu gerçekleştirdiğini ifade ediyor. Nasıl bir tezat! Aralarında yüz kilometre olan bölgelerin birinde ABD'ye karşı savaşırken diğerinde NATO misyonu için askeri tatbikat yapmakta. Biz iki bölgede de yapılan operasyonların ABD'ye karşı değil ABD ile birlikte yapıldığını en baştan beri ifade ettik.

Kuzey Irak'a Türkiye'nin yaptığı operasyonlar tam da NATO'nun Irak misyonu çerçevesinde devam etmektedir. NATO'nun İran'ı kuşatma stratejisine uygun olarak Irak'ta bulunan İran yanlı güçlerin etkinliğinin kırılması için Türkiye'nin Kuzey Irak'a yaptığı operasyonlar NATO destekli yapılmaktadır. Türkiye'nin Kürt hareketine karşı yürüttüğü savaş ABD'nin Kürt hareketinin mücadelecisi kanadının tasfiyesi için kullandığı bir kamçı görevi de üstlenmektedir. ABD, Türkiye'nin operasyonlarına istihbarat sağlarken diğer taraftan Kuzey Doğu Suriye'deki petrolün Türkiye üzerinden satışı için arabulucu olmaya çalışmakta. Emperyalizmin Kürt halkına sunduğu ya benim istediğim gibi tüccar olursunuz ya da yeni operasyonlara hazır olursunuz.

## Emperyalizm halkların dostu olmadı olmayacak!

Emperyalizm Kürt halkının mücadelesinin destekçisi değil köstekçisi olagelmıştır. Kürt halkının bağımsızlık mücadelesi Kürtlerin dört parçaya ayrıldığı ilk günden beri emperyalistlere karşı tehlike sarfetmiştir. Bugün Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı ne ABD ne de İsrail için değer teşkil etmemekte, emperyalistler, kendi çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre hareket etmektedirler. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesi Türkiyeli, Iraklı, İranlı, Suriyeli işçilerin emperyalizmden ve kapitalizmden kurtulmak için verdiği mücadelede değer kazanmaktadır. Ortadoğu'ya barış Kürtlere özgürlük, Ortadoğulu işçilerin birleşerek mücadele etmesi ile gelecek.



## Sungur Savran

### İçe çökme (2): 500 milyar dolar kavgası

Geçen ay bu köşede Tayyip Erdoğan iktidarının uzun bir süre boyunca stratejik yönelişi olan Rabiacılığın iflas ettiğini, bunun sonucunda AKP-MHP ortaklığı altındaki yarı-askeri rejimin sıkışma içine girdiğini ve kendi içinde birbirine düştüğünü yazmıştık. Bir yayımlacılık politikası olan Rabiacılığın İhvan-ı Müslimin (Müslüman Kardeşler) adını taşıyan ve Ortadoğu'nun ve Kuzey Afrika'nın bütün ülkelerinde ayrı partiler olarak örgütlenmiş bir uluslararası harekete yaslandığını izah etmiştik. Bu politikanın bir yandan AKP'nin Sünni Arap dünyasında hilafeti dahi içeren ümmet politikasına bir yandan da Türkiye burjuvazisinin 1980'li yıllardan itibaren ortaya çıkan dış pazarlar, dış kaynaklar, dış yatırımlar arayışına denk düştüğüne işaret etmiştik. Ancak, 2011'den itibaren hızla yükselişe geçen bu hareketin 2020'lere geldiğinde hemen hemen her ülkede çöküntü yaşadığını, bu yüzden Rabiacılığın uluslararası tabanını yitirdiğini ve dışarıda beklediğini bulamayan istibdad rejimi ve hâkim sınıflarının iç hesaplaşmaya giriştiği sonucunu çıkarmıştık.

Yarı askeri rejimde iç hesaplaşmanın her gün yeni örnekleri ortaya çıkıyor ama şimdi iş büyüyor: Cumhur İttifakı için tehlikeli bir yola giriyor, AKP ile MHP arasında bir çatlağa dönüşme istidadını gösteriyor. Bizim bu yazıda konumuz bu değil. Bu konu bu sayımızda başka yazılarda inceleniyor. Bizim konumuz, istibdad rejiminin içe çöküşünün, ilk örnekleri son günlerde görülen başka bir yönüyle ilgili: AKP iktidarı dışta destek bulamayınca, şimdi ekonomik kriz ortamında büyük sermayeyi sıkıştırmaya girişeceği yönünde işaretler veriyor. Yani burjuvazinin, özellikle de AKP yetiştirmesi olmayan, kökü ta1930'lu yıllarda yatan, bizim hep Batıcı-laik burjuvazi dediğimiz kanata yönelik bir sıkıştırma.

Merkez Bankası Başkanı Şahap Kavcıoğlu, geçenlerde İstanbul Sanayi Odası'nı (İSO) ziyaret etti, sanayicilere hitap etti. İstanbul ekonomik bakımdan hiçbir ile benzemez. Ta 1960'lı yıllardan beri İstanbul sanayi burjuvazisi Türkiye burjuvazisinin yönetici gücü olmuştur. İstanbul'un üretim, özel olarak sanayi üretimi, yatırım gibi çeşitli göstergelerde ekonomik olarak Türkiye'nin üçte birine yakın bir paya sahip olduğunu kimse unutmamasın. Buna İstanbul sermayesinin büyük ölçüde hâkimiyeti altındaki Kocaeli'ni yani Gebze'den İzmit'e uzanan dev sanayi bölgesini (yüzde 12-13) eklerseniz, pay yarıya yaklaşır. Merkez Bankası başkanı bu sermaye ile konuşuyor.

Kavcıoğlu, İSO ziyaretinde ya korkunç bir pot kırıldı ya da çok önemli bir savaşın ilk salvosunu başlattı. Kürsüde İSO Başkanı ile birlikte otururken sanayi firmalarının bankalardan aldıkları krediyle spekülasyon yapmakla suçladı. İSO Başkanı buna bankaların da sanayi firmalarına kredi vermediğini, kaynaklarını döviz spekülasyonuna tahsis ettiğini söyledi. Bunun anlamı açıktır: Türkiye ekonomisi ağır bir krizden geçerken onu krizden çıkaracak olan kapitalist aktörler kendi çıkarlarına düşmüş, ekonomiyi daha da derin bir krize sürüklemekteler! İşte size kapitalizmin ne kadar rasyonel (akılcı) bir sistem olduğunun resmi!

Kavcıoğlu anlaşılın İSO Başkanı'nın misillemesinden rahatsız oldu ya da zaten hazır, demiş ki, "Şirketlerin yurtdışında kayıt dışı 500 milyar doları olduğu söyleniyor, yüzde 90'ı yalan olsa 50 milyar dolar eder, getirsinler bozdursunlar". İşte şimdi kriz miz konuşmuyoruz. Şimdi Türkiye patronlar sınıfının her tür yasal sınırın ötesine geçerek İsviçre'ye, Lüksemburg'a, İngiltere'nin Man Adası'na, Portekiz'e, Malta'ya, Malezya'ya, Körfez ülkelerindeki bankalara ve Karayip adalarındaki vergi cennetlerine kaçırıldığı parayı konuşuyoruz. Bu kaçak paranın var olduğunu iddia eden Türkiye devletinin ekonomi yönetiminin en yetkili ağızlarından biri.

Aslında "kral çıplak" demiş oluyor Kavcıoğlu. Çünkü burjuvalar, imanlı imansız, viski içer ya da hacca gider, hepsi kaçaktır. En azından iki amaçları vardır. Biri vergi ödememek. İkincisi, işçi sınıfı iktidarı aldığı takdirde elde ettikleri ve vergisini bile ödemedikleri bu kârlarının bir bölümünü garanti altına almak. İşçi sınıfı iktidarının yeni bir ekonomi kurarken yasadışı sahiplerinden her tür yöntemle ele geçirmesi gerekli olan, halkın ak sütü gibi hakkı olan bu para büyük bir rol oynayacaktır.

Bazı sosyalistler, işin bu yapısal sınıf boyutunu unutarak bu iddiaya karşı sermayeyi korumaya bile kalktılar. Bu, söz konusu sosyalistlerin sosyalizmden nasıl tümüyle kopmuş olduklarının turnusol kâğıdıdır. Şimdi işçi sınıfı ve emekçilerin, kapitalist düzenin doruğunda ortaya çıkmış olan bu çatlaktan hareketle hesap sorma günüdür. 500 milyar doların hesabını verin!

Görüldüğü gibi, kendi içine dönen rejim artık zehrini kendi saflarına akıtıyor. Bu rejimi ve onu doğuran yatak olan kapitalist düzeni karşımıza alarak, bu toplumun işçisini, emekçisini, ezilenini bir araya getirerek hesap sorma vakti yaklaşıyor.



## Armağan Tulun

Kız kardeşlik nerede biter?  
Düzen siyaseti nerede başlar?

**T**İP İstanbul milletvekili ve parti sözcülerinden biri olan Sera Kadıgil'in, katıldığı bir televizyon programında Meral Akşener ile ilgili övgü dolu denilebilecek sözler sarf etmesi üzerine farklı açılardan tepkiler yükseldi ve bir tartışma yaşandı.

Sosyal medyada, Meral Akşener'in, içişleri bakanlığı yaptığı 90'lı yıllarda korucuların halka karşı işlediği suçları "korucuların çok önemli bir işlevi yerine getirdiğini de unutmamak lazım" sözleriyle savunduğunu gösteren videolar, faili meçhul cinayetlerle kana bulanmış özel hareketçilerle çektiği fotoğraflar paylaşıldı. Sera Kadıgil'e kimi övdüğünün farkında mısın diye Akşener'in kim olduğunu hatırlatmaya yönelik örneklerdi bunlar. Oysa böyle bir hatırlatma çabası içine girmeye aslında gerek yok. Çünkü Kadıgil Akşener'in kim olduğunu bilmiyor ya da unutmuş değil. Akşener'le kız kardeşlikten bahsettiği o sözleri sarf ederken aslında Meral Akşener'in kim olduğunu gayet iyi bildiğini de zaten ifade ediyor; "İYİ Parti'yle de Sayın Akşener ile de taban tabana zıttız" diyor, "ülkücü camiadan" diye iki defa üstüne basa basa da söylüyor.

Yükselen tepkilerin bir boyutu da Sera Kadıgil'in bu sözleri söyleyebilecek noktaya gelmesinin feminizme bağlanmasıydı. Kadıgil'in, Akşener övgüsü, AKP'li kadın vekillere bile ağzını açıp pek bir şey demediğini söylemesi "işte feminizmin varacağı yer bu" türü bir eleştirinin aracı oldu. Kadıgil'in "her kadını aslında kadın mücadelesine kazanılabilecek bir birey olarak değerlendiririm. Böyle öğretti bana kadın örgütlerimiz" sözlerinde "kadın mücadelesi"nden ne anladığınız, içini nasıl doldurduğunuzla ilgili olarak itiraz edilecek bir yan da yok. Eğer meseleyi "kadın mücadelesi" olarak görüyorsanız, kadınların kurtuluşu için mücadele olarak ele almıyorsanız o zaman bütün kadınlarla yan yana gelebilecek bir şeyler bulursunuz. Bu, günü gelir Akşener olur, günü gelir Güler Sabancı. Ama derdiniz kadınların kurtuluşu için mücadele etmekse o zaman hedefinize erkek egemen kapitalist sistemi koyarsınız, gerçek kız kardeşlerinizin emekçi kadınlar olduğunu anlar, kız kardeşlik mevhumunu erkek egemenliği ve sermayeye karşı mücadele eden kadınlar üzerinden tanımlarsınız. Bunu ifade etmekle birlikte, Sera Kadıgil'in sözlerini tek başına feminizmine bağlamanın doğru olmadığını ve sosyalistler açısından çok önemli bir noktanın da üstünü örttüğünü düşünüyoruz.

Kadıgil o televizyon programına herhangi bir kadın örgütünü temsilen ya da feminist olduğu için davet edilmemiştir. Orada TİP'i temsilen bulunmakta, TİP adına konuşmaktadır. Sözlerinde kadın örgütlerinden öğrendiğinin etkisi vardır elbette, peki ya partisinden gördüğünün etkisi? Partisinin genel başkanı değil midir katıldığı her etkinlikte, programda, basın toplantısında Erdoğan'ı yenmek için Millet İttifakı'na ilk turda işi bitirecek bir aday çıkarma çağrısı yapan, hiçbir pazarlığa girmeden görüşme ihtiyacı bile duymadan oy vereceklerine dair daha aday ortada yokken açık çek veren? Akşener 6'lı masanın başında oturanlardan, Millet İttifakı'nın da iki ana ayağından biri. Erkan Baş'a da Akşener'in kim olduğunu hatırlatmaya tabii ki gerek yok. Çünkü bizzat kendisi, Türkiye'nin en karanlık dönemlerinde görev yapan MİT'çi Mehmet Eymür'ün işkence ve faili meçhul cinayetlerle ilgili itiraflarının ardından Akşener'e, o dönem tüm kirli ilişkilerin göbeğinde yer aldığı, bütün bu suçlar o, iktidarın parçası olduğu dönemde işlendiği için bildiklerini açıklama çağrısı yapmıştı.

Sera Kadıgil'in Akşener övgüsü TİP'in iki buçukuncu cephe şeklinde düzen siyasetine yedeklenmesinin yeni bir göstergesidir. Sırf Erdoğan'ı yenilgiye uğratmak amacıyla düzen siyasetinden bağımsızlığı bir kenara bırakırsanız varacağı yer bu olur.

Hayatın gerçeği sosyalistleri  
göreve çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi, uzun bir süredir Türkiye'nin sosyalist parti ve örgütlerini sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız bir sosyalist odak için güçbirliği yapmaya çağırıyor. Bu partimizin genel anlamda doğru bir görevi yapmak amacıyla formel olarak yaptığı bir çağrı olarak görülmemeli. Genel doğruluktan çok daha önemli olan emekçi halkın ve işçi sınıfının boğuştuğu can yakıcı ve acil ekonomik sorunların, faturayı sermayeye ve emperyalizme ödeyecek çözümleri, yani yalnız sosyalistlerin dayatabileceği önlemleri dayatıyor olması. İstibdad rejiminin artan baskısı sosyalistlere hürriyet mücadelesinde öncülük etme görevi yüklüyor. Düzen siyasetinin kayıkcı kavgasına karşı emekçi halkı birleştirecek sınıf siyasetini yükseltmek için sosyalistlerin öne atılması gerekiyor. Kısacası DİP, sosyalistlere sesleniyor ama sosyalistleri göreve çağırın esas hayatın kendisi.

Sosyalistler düzen siyasetiyle  
uzlaşamaz

Ancak ne yazık ki sosyalistler hayatın gerçeği olan sınıf mücadelesinin çağrısına kulak vermiyor. Pek çokları kulaklarını düzen siyasetinin tartışmalarına çevirmişler, gözlerini Millet İttifakı'ndan ve 6'lı masadan çıkacak bir ortak adaya dikmişler. Erdoğan'ı yenmenin tek yolunun bu olduğuna iman etmişler. Bu çok yanlıştır. Birincisi 6'lı masanın, ortak bir aday çıkarmak bir yana varlığını seçimlere kadar sürdürebilecek olduğu dahi kuşkuludur. İkincisi kapitalist sömürü düzenini kurtarmak için Erdoğan'ı yenmeye çalışanlarla (Millet İttifakı ve 6'lı masa partileri) kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele uğruna Erdoğan'ı yenmeye çalışanların (işçi sınıfının çıkarlarını savunan sosyalistler) uzlaşması söz konusu olamaz. Bu gerici bir hayaldir.

Daha da geç kalınmadan ortak  
bir sosyalist Cumhurbaşkanı  
adayı çıkarılmalıdır

Bu sebeplerle sosyalistlerin daha fazla beklemeden, emekçi halkın karşısına iş aş hürriyet için devrimci çözümleri ortaya koyan bir sosyalist Cumhurbaşkanı adayıyla çıkması gerekmektedir. Bunu etkin bir şekilde yapmak için ayrı gayri demeden güçbirliği yapmak şarttır. Zaten geç kalınmıştır. Kaybedilecek vakit kalmamıştır. Seçim, zamanında yapılsa dahi 10 aylık süre vardır. Hele ki ekonomik kriz ve iktidarın kendi içindeki çatlaklar sonucunda sonbaharda baskın bir erken seçimle karşı karşıya kalırsak durum çok daha vahim olur. Sosyalistler düzen siyasetinin kulislerine değil, işçi sınıfı saflarından yükselen emekçi ve hürriyet taleplerine kulak verdiğinde doğru yolu bulacaklardır.

## İTÜ'de yemek ücretlerine %66 ve %150 zam!

İTÜ yönetimi yaptığı duyuruyla 3 liralık öğle yemeği ücretinin 5 liraya, 4 liralık akşam yemeği ücretinin ise 10 liraya çıkarıldığını duyurdu. Yemeklere sırasıyla %66 ve %150 zam anlamına gelen bu karar İTÜ yönetiminin bir süredir uyguladığı öğrenci düşmanı politikalarının bir devamıdır. Bu kararı geri çektiğinin tek yolu ise İTÜ'de bir süredir uykuda olan öğrenci hareketini tekrar canlandırmaktan geçiyor.

## Zam "geliyorum" diyordu!

İTÜ yönetiminin yaptığı bu zam aldığı ilk öğrenci düşmanı karar değildir. Birkaç hafta önce birçok bahane sıralayarak yaz döneminde akşam yemeğini kaldırmış, yemekhane faaliyetlerini sınırlayarak dört kampüs yerine bir kampüste 1 öğün yemek vermeye başlamıştı. Yemekhane zamlarının yazın ortasında yapılması hem öğrencilerin olmadığı bir dönemde sınırlı bir tepkiyle karşılaşmak hem de dönem başında açıklanacak yurt fiyatları öncesi iki zammın arasını açarak tepkileri soğutmak içindir.

Krizi yaratan biz değiliz  
faturasını ödemeyeceğiz!

Yapılan her zammı ekonomik kriz, bütçe yetersizliği ve enflasyonla açıklamaya çalışan İTÜ yönetimi yine aynıyı yapacaktır ve anlayış bekleyecektir. Ancak Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik krizi biz yaratmadık. Her geçen gün değersizleşen burslarımızla, geleceğimizi ipotek ettirdiğimiz kredilerle, okurken çalıştığımız günlük işlerle ay sonunu zar zor getirirken İTÜ yönetiminin kodamanlarına anlayış gösteremeyiz. Beslenmek de barınmak da devletin bizlere sağlaması

gereken en temel haklarımızdır, bir devlet üniversitesi olan İTÜ'de kâr-zarar mantığı geçerli olamaz!

Bu zamları geri çekecek güç öğrencilerin elindedir. Bu güç ise birlik ve beraberlikten, yapacağı eylemlerden gelir. Eğer bu zamlara karşı oluşan tepkiyi soğutursak sıra yurtlara gelecek, sonra yemekhanenin niteliğine gelecek ve durmayacak. Haklarımız biz onları savunmadığımız sürece elimizden tek tek alınacak. Bu yüzden "Hak verilmez alınır!" demenin, haklarımız için mücadele etmenin tam vaktidir!

DİP'li Öğrenciler



## Asya:

## Sri Lanka'da işçilerin çözümü ve trajedisi

Kontrol edilemez bir enflasyon ve İMF'nin kemer sıkma programı arasında sıkışmış, isyanları zorbalıkla ezilmiş, cumhurbaşkanından başlayarak, büyük kısmı onun akraba ve dostlarından oluşan vekillere kadar yolsuzluğa batmış, "dolar krizleri" sonucu çöluğuna çoçuğuna en basit ilacı, toprağına gübreyi bulmaktan aciz bırakılmış bir ülkenin halkı 9 Temmuz günü cumhurbaşkanlığı sarayını bastı. Sadece bir günde o kanlı

diktatör kuzuya dönüştü, yirmi yıldır bırakmadığı koltuktan son kez kalktı ve ülkeyi terk etti. Hayır, yaptığımız bir 2023 öngörüsü değil, bu olanlar bir masal değil. Bunlar 9 Temmuz 2022'de Sri Lanka'da yaşananların küçük bir parçası. Bunlar halkın en az son 100 gündür kesintisiz devam ettirdiği, aslında çok daha uzun senelere yayılan bir mücadelenin sonuçları.

Ülke resmî açıklamalara göre 2015 yılından beri büyük bir kri-

zin içinde. Ülkenin dış borcu 50 milyar doların üzerinde ve döviz rezervleri tükenmiş olduğu için ülke dışından ithalat çok yavaşlamış durumda. Bu nedenle arz kıtlığı yüzünden gıda ve ilaç fiyatları en az yüzde 30 artmış bulunuyor. Ukrayna savaşının da etkisiyle yükselen enerji fiyatları, bu ülkeyi çok sert vurdu. Ne İMF'nin açlık programı, ne de buna karşı gelişen tepkiden korkan hükümetin "seçim ekonomisi" çare oldu. Burjuva siyaseti başka bir yol da bulamayınca, ülkeyle beraber iflas etti.

İşte bu bağlamda, önde işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halk cumhurbaşkanı ve hükümeti devirmek için mücadele etti ve başardı. Bundan sonra ne mi oldu? Elbette başta işçi temsilcileri olmak üzere halkın güvendiği temsilcilerden oluşan geçici bir hükümet kuruldu. Kurucu meclis çalışmaları ilan edildi ve bu kap-

samda baştan aşağı yeni anayasa tartışmaları başladı. Halk düşmanlığı yapan polisler yargılandı, halkın öz savunma birimleri örgütlendi. Bankalar devletleştirildi ve birleştirildi, yabancı yatırımlar işçi kontrolündeki komisyonların sorumluluğuna verildi. "Yükselen risk ortamı" nedeniyle halkın varlıklarını kaçırmaya çalışan parazitler tutuklandı. Enerji krizinin çözümü için İran ile görüşmelere başlandı. Emperyalist ülkelere olan borçlar iptal edildi... Böyle yazmak isterdik tabii, ama olanlar çok daha farklı.

Büyük bir ortak mücadeleye tiranı deviren Sri Lanka halkı, gerçekte sadece 5 maddelik bir ortak talep listesi önerebildi. Bunların en önünde "yerlerine kim gelirse gelsin" cumhurbaşkanı ve başbakanın değiştirilmesi geliyor. Tüm talepler arasında gerçekleşen de sadece bu. Yeni başbakan geldi ve ilk yaptığı şeylerden biri

OHAL ilan etmek oldu. Protestoların daha fazla ilerlemeyeceği anlaşılınca, işgal edilen devlet kurumları polis zoruyla boşaltıldı. Ve 26 Temmuz günü, eski cumhurbaşkanı ülkeye geri dönceğini açıkladı. İsyanlar sırasında ortalıkta olmayan liberaller "devlet nizamı yeniden tesis edilmeli" demeye başladı, "çünkü ancak böyle yabancı yatırımcılara ve İMF'ye güven verecek ortam oluşabilir". Böylece döndük en başa... İşte tüm hikâyenin bizler için en değerli olan yanı da bu, çünkü tecrübeyle çoktan kanıtlanmış ama uzun süredir bizlere unutturulmuş bir dersi hatırlatıyor: Masaya yumruğu vurmamak, sokaklara dökülmek, barikatları yıkmak yetmez. O an geldiğinde işçi, iktidarı almak zorunda, çünkü başka hiçbir yol yok. Bunun için şimdiden işçilerin devrimci partisini örgütleyelim, örgütlenelim!



## Latin Amerika:

## Kolombiya'da solun seçim zaferi

Soğuk Savaş'ın başlarından bu yana ABD'nin Latin Amerika'daki en sadık müttefiki olagelmış ve hep sağcı hükümetler tarafından yönetilmiş Kolombiya'da ilk kez Gustavo Petro isimli solcu bir aday seçimden galip çıktı. Geçtiğimiz üç yıla yayılan halk isyanı, Kolombiya halkının yüzünü ilk kez kitlesel olarak sola çevirdi. Burjuvazinin ve emperyalizmin temsilcilerinin Donald Trump benzeri bir aday olan Rodolfo Hernández'in arkasına dizilmesine rağmen Petro, seçimin iki turunda da üstünlük sağlayarak mutlak bir zafer kazandı. Dahası, Petro'nun partisinin başını çektiği Tarihsel Anlaşma ittifakı, 108 senatörden 63'ünü, 186 milletvekilinden ise 114'ünü teşkil ediyor.

Cumhurbaşkanının böyle ezici bir parlamenter çoğunluk sağlaması, Kolombiya tarihinde bir ilk.

7 Ağustos'ta cumhurbaşkanlığı makamına oturacak olan Petro, daha şimdiden bir dizi reformun sözünü vermiş, bu arada emperyalistlerin ve zenginlerin gönlüne korku salmış durumda. Kolombiya halkı, FARC (Kolombiya Silahlı Devrimci Güçleri) gerillalarıyla devlet arasında çok kanlı bir iç savaş şahit olmuştu. Barış imzalandıktan sonra bile devlet eski gerillaları, sendikacıları ve muhalifleri katletmeye devam etti. Halkın en acil taleplerinden biri, devlet ve mafya şiddetinin son bulması ve katillerden hesap sorulması. Petro, tüm konuşmalarında bu alana yo-

ğunlaşacağını söylüyor. Şimdiden değişimin kokusunu alan hukuk kurumları, iç savaş zamanı işlenen insanlık suçlarını mahkûm etmeye başladı.

Petro'nun rakipleri epey güçlü. Emperyalist Amerikan basınında Petro'nun gerilla geçmişini gündeme getiren kıyamet haberciliğinden geçilmiyor, ABD başkanı Joseph Biden'ın Petro'yu telefonla tebrik etmesi bile eleştiriliyor. Kolombiya'nın zenginleri Miami'den villa satın alıp ülkeyi terk etme telaşında. Silahlı kuvvetler komutanı Eduardo Zapateiro, daha seçim kampanyaları sırasında Petro'yu uyuşturucu kaçakçılarıyla işbirliğiyle suçlamıştı. Bir darbe hazırlığı gündemde olabilir.



Böyle bir durumda Petro'nun nasıl davranacağını kestirmek güç. Tutarlı bir devrimci bir programı yok, başında olduğu ittifak ise liberallerden eski Komünist Parti'ye kadar herkesi içeriyor. Latin Amerikalı öncülleri Dilma Rousseff (Brezilya) ya da Evo Morales (Bolivya) gibi emperyalistlerin ve burjuvazinin baskısına boyun eğip

yine de koltuğundan olma yoluna gidebilir. Öte yandan, tüm umutlarını Petro'ya bağlamış Kolombiya işçi sınıfı ve ezilenleri, darbe durumunda Petro'yu da aşan biçimde sokaklara dökülebilir. Petro'nun devrimci bir yükselişe önderlik etmeyeceği aşikâr, ancak önünde engel oluşturacak mı zaman gösterecek.

## Avrupa:

## Britanya'da demiryolu grevi

Britanya'da demiryolu işçileri, son 30 yılın en büyük grevini başlatarak sahneye çıktı. İşçilerin greve çıkmasının sebebi, patron tarafının enflasyonun çok altında bir zam oranı önererek, işçinin maaşını enflasyon canavarına ezdirmeye niyetlenmesi oldu. Özel bir şirket olan demiryolu ulaşım firması Network Rail'in başını çektiği patron tarafı yüzde dört zam teklif etti, oysa Britanya'da enflasyon şu anda yüzde dokuz, sonbahar itibarıyla ise yüzde on bire ulaşmasına kesin gözüyle bakılıyor. RMT (Demiryolu, Deniz ve Taşıma İşçileri Sendikası) isimli sendikanın saflarında örgütlenen elli bini aşkın işçinin cevabı ise şalteri indirip grev demek oldu.

Grev ilk olarak 21, 23 ve 25

Haziran tarihlerinde gerçekleşti. Her ne kadar grev kesintisiz bir biçim almamış olsa da, yani işçiler her gün grev yapmak yerine belli günler belirleyip o günlerde ulaşımı durduruyorsa da, Temmuz ayı boyunca da grevler aynı güç ile devam etti. İşçilerin önülecek bir birlik gösterip grevi desteklemesi sayesinde, grev günlerinde tren hatlarının yarısının tamamen kapandığı, trenlerin yüzde sekseninin iptal edildiği hesaplanıyor. Grevin bu başarısı hem ülke içi ticarete hem de ulaşımında demiryolunun hayati bir öneme sahip olduğu Britanya gibi bir ülkede çok büyük bir anlam taşıyor. Dahası, doğrudan ekonomik etkisinin da ötesinde, bu başarılar ile işçi sınıfı gücünü hem patronlara hem de bütün topluma

bir kez daha göstermiş oldu.

Demiryolu işçilerinin bu başarısı ve bu başarının verdiği özgüven hızla işçi sınıfının diğer katmanlarında ve tüm toplumda hissedilmiş gibi gözüküyor. Aynı sendikada, yani RMT'de örgütlenen Londra metro işçileri de Ağustos ayında bazı günlerde greve gideceklerini açıkladılar. On binlerce posta işçisinin de greve gitmesi an meselesi. Yani demiryolu grevi, Britanya çapında grevlerle dolu bir yazın işaret fişeği oluyor. Dahası, RMT sendikasının lideri Mike Lynch'in bir konuşmasında ettiği "artık fakir olmayı reddediyoruz" (we refuse to be poor anymore) sözü hızla Britanya çapında karşılık bulmuş ve yaygın



tabirle "viral olmuş" durumda. Bu ifadeyi taşıyan tişörtler internette satılıyor ve grev meydanlarında bu tişört artık görülebiliyor.

Mücadele henüz sonlanmış değil ve Britanya'nın demiryolu işçilerinin önünde zorlu bir süreç var. Ama grev başladığından beri RMT'nin üye sayısının hızla artması ve işçi sınıfının diğer

sektörlerinin de ellerini şaltere uzatması, 30 yıl sonra sahneye çıkan Britanya işçilerinin patron tarafını dize getirebileceğini gösteriyor. Britanya'daki sınıf kardeşlerimiz bize de yol gösteriyor: Patronlar işçinin anasının ak sütü gibi helal maaşını enflasyona ezdirmek istemiyorsa şalter inecek, tencere ancak böyle dolacak!



## EYT'nin tek formülü var:

### Çalınan emeklilik hakkı geri verilecek! ABO gaspı son bulacak!

Seçim yaklaştıkça iktidarın Emeklilikte Yaşa Takılanlar için çözüm vaadi bir kez daha gündeme geldi. Daha önce pek çok miting ve eylem yapan EYT'liler sosyal medyada #5MilyonEYTliyiz diyerek taleplerini yükseltiyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin sorunun çözümü için farklı alternatiflerin masada olduğunu ve en uygun olanının devreye alınacağını söyledi ve 2022 yılı sonuna işaret etti.

#### AKP iktidarı sermayeye uygun formül arıyor

Vedat Bilgin'in "en uygun" dediği formülün genelde işçi sınıfı özelde ise EYT'liler için "en uygun" olanı değil sermaye ve iktidar için en uygun olanı ifade ettiğini biliyoruz. Vedat Bilgin EYT ile ilgili maliyet hesaplaması yapıldığını söylüyor. Daha önceki çalışma bakanı Zehra Zümrüt Selçuk da benzer bir açıklama yapıp 113 milyar liralık bir hesap çıkar-

mıştı. Bu hesapların hepsi yanlış ve çarpıtmadır. Çünkü EYT'liler açıktan para istemiyor, yardım başvurusunda bulunmuyor. Çalışarak ödemiş olduğu sigorta primleri ile hak etmiş oldukları ve 4447 sayılı yasa ile gasbedilen emeklilik haklarını talep ediyor.

#### Sermayenin vergi borcunu silmeye, parabalalarına faiz ödemeye para var emekçiye yok!

Eğer maliyetten bahsedilecekse 2022 yılı bütçesinde 240 milyar olan sene ortasında 329 milyar liraya yükselen faiz giderlerinden bahsetmek gerekir. Maliyetse maliyet Sabancıların, Cengiz İnşaatların ve daha bir dizi şirketin tek kalemde milyarlarca lira vergi borcunun silinmesidir. Sürekli açıktan para alan, devletin hazinesine, işsizlik sigortası fonuna (her yıl 30 milyar liraya yakın para sermayeye destek, teşvik vb. adlar adı altında peşkeş çekiliyor) sülük

gibi yapışan bu ülkedeki sermayenin ta kendisidir.

#### EYT'li gasbedilmiş hakkını istiyor

EYT'liler için tek formül var. O da 4447 sayılı yasanın geriye doğru yürütülmemesi ve emeklilik hakkını çoktan kazanmış milyonlarca insana bu haklarının teslim edilmesidir. Ayrıca emekliler sadece yaşa değil ABO'ya (Aylık Bağlama Oranı) da takılıyor. Ucube sistem emekli aylıklarını 2000 yılına kadar %60, 2000-2008 arası %40, 2008'den sonra %20 olarak hesapladığı için işçi ve emekçiler daha fazla çalıştıkça emekli aylıkları düşüyor. Bu ABO saçmalığının da tamamen kaldırılması gerekiyor.

#### Gerçek çözümün formülü işçi iktidarı için mücadeledir!

Bunların sağlanmadığı her türlü formül, seçim kaygısıyla göz boyama ve hak gaspını sürdürme

anlamına gelir. İşçi ve emekçi için çözüm EYT'nin hakkını almasıyla da sağlanmış olmuyor. Çözüm için 4447 tamamen değişmeli ve yeni kuşaklar için emekliliği bir hayale dönüştüren mezarda emeklilik uygulamasına son ve-

rilmelidir. İşçiye emekçiye emekliye "uygun" olan çözüm budur. Dolayısıyla sermayeye "uygun" iktidarlara, seçim dönemlerinin oyalama ve göz boyamalarıyla değil işçi sınıfının iktidarıyla gerçek çözüm gelecektir.



## Emlak zenginlerinin ve müteahhitlerin konut stoku kamulaştırılsın! Herkese sağlıklı ve güvenli konut! Evler oturanların!

Konut ve barınma sorunu emekçi halkın yaşadığı en büyük sorunlardan biri ve bu sorun git-tikçe büyüyor. Kiralar giderek işçi ailesinin evine giren paranın daha büyük bir kısmını alıp götürüyor. Devletin kira zammına artış sınırlaması kiracıyı korumak bir yana ev sahiplerinin kiracılar üzerindeki mobbingini arttırdı. Ev sahiplerinin evlerini daha yüksek fiyatlara kiralamak ya da satmak için kiracılara yaptığı her türlü baskı, kira artışı yüzde 25'te sınırlansa bile huzur kaçırıyor. Yeni evlenenler ve yeni bir evde yeni bir hayata adım atmak isteyen gençler için ise tam

bir kâbus senaryosu söz konusu.

#### Emekçi halkın barınma sorunu emlak zenginleri için vurgun fırsatı

Bu düzenin adı kapitalizm. Bu düzende milyonların sorunu her zaman bir avuç sömürücü için fırsat ve kâr kapısı olmuştur. Milyonlar barınma sorunuyla boğuşurken müteahhitler ve emlak zenginleri konut fiyat endeksinin enflasyon harici reel yüzde 41,1 artması ile ellerini ovuşturuyor. Kamu bankalarının piyasa faizlerinin altındaki konut kredisi kampanyaları emekçinin barınma sorununa çare ol-

muyor çünkü vatandaş bu krediyi alsa bile yüksek peşinatları ödeyemiyor. Dolayısıyla kamu bankaları aracılığı ile uygulanan düşük faiz politikası da, yüksek peşinatları ödeme güçlüğü çekmeyen parabalalarının yatırımlık ev talebini destekliyor. Kiralar ve ev fiyatları daha da artıyor.

#### 1,5 milyon konut fazlası olan ülkede nasıl barınmıyoruz?

Barınma sorunu çözümsüz değil. Emekçi halka barınma hakkı sağlayacak yeterli konut var. Üstüne de 1,5 milyona yakın konut arz fazlası var. Ancak bu arz fazlası

konutlar oturmak için değil parabalalarının ve müteahhitlerin emlak piyasasında spekülatif kârlar elde etmesi için var. Yarın bu konut balonu patladığında emin olabiliriz ki tüm devlet ve bankalar parabalalarının borçlarını silmek için seferber olacak ve dışından tırnağından arttırarak konut kredisi alanların evlerine çökecek.

#### Devrimci İşçi Partisi'nin çözümü: "Evler oturanların!"

Emekçi halkın sağlıklı, güvenli, işyerlerine ve eğitim kurumlarına yakın evlerde oturması için emlak zenginlerinin ve müteahhitlerin el-

lerinde biriktirdikleri konutlar tazminatsız kamulaştırılmalıdır. (Geçinmek için kira gelirine ihtiyaç duyan küçük mülk sahipleri ayrı tutulacaktır.) Bu konutlarda işçi ve emekçi ailelerinin "barınma hakkı" kapsamında kira ödemeksizin ikamet etmesi hedeflenmelidir. Merkezi bir planlamanın parçası olarak bu hedefe ulaşmaya kadar devlete ödenen kiralar tüm halkın ücretsiz barınma hakkına ulaşması için başlatılacak toplu konut inşa seferberliğinde kullanılmalıdır. Kiralar her durumda hane gelirini yoksulluk sınırının altına düşürmeyecek bir oranda belirlenecektir.

## Diyanetin "piyasa" fetvası Cumhuriyet ile Yeni Akit'i nerede birleştirdi? Biz nerede birleşmeliyiz?

Diyanete bağlı Din İşleri Yüksek Kurulunun "İslam'da ticarete kâr haddi var mıdır?" sorusuna verdiği cevapta "fiyatları tayin eden, darlık ve bolluk veren Allah'tır" ifadesi geçen bir hadisi alıntılararak cevap vermesi tartışma yarattı. Cumhuriyet gazetesi bu ifadeyi manşete çıkararak yüksek enflasyon ve hayat pahalılığı ortada iken iktidarın dini suistimal ederek sorumluluktan kaçtığı, diyanetin de bu doğrultuda fetva verdiği eleştirisini yaptı. Eleştirisi haklıdır ancak bu bunun için diyanetin fetvasına gerek yoktu. Erdoğan ve AKP'nin tüm siyasi pratiği din istismarı örnekleriyle dolu. Fetvanın alıntı yaptığı hadisin güvenilir olup olmadığı ilahiyatçıların konusu.

#### Diyanetin görüşü hadise değil Adam Smith'e dayanıyor

Ancak gözden kaçan bir nokta var. Diyanet fetvasında bir yorum yapıyor ve İslam dininin fiyatların oluşumunu piyasa şartlarına bıraktığını söylüyor. Esas büyük oyun ve suistimal buradadır. Sermaye sınıfının hakimiyetinin ve kapitalist üretim tarzının bir sonucu olan piyasa mekanizmasını bu şekilde dine bağlamak bir avuç sermayeyi zengin eden ve milyonları açlık sınırına iten sömürü sistemini ebedi ve ezeli ilan etmek-

tir. Diyanetin ortaya attığı bu görüş hadis ve Kurana değil meşhur burjuva iktisatçısı Adam Smith'e ve onu takip eden diğer burjuva iktisatçılara aittir. Bu gerçeği sadece Diyanet ve onu savunan siyasal İslamcı mecralar değil Cumhuriyet gazetesi de es geçiyor.

#### Aynılar aynı yere ayrılır ayrı yere

Ve bu Türkiye'deki düzen siyasetinin esas gerçeğini gözümüzün önüne seriyor. Bir yanda Batıcı-laik burjuvazinin çıkarımı savunanlar diğer yanda İslamcı sermayenin menfaatleri üzerinden siyaset yapanlar birbirleriyle ideolojiye ve hayat tarzına dair amansız bir kavgaya tutuşmuşken kapitalist sömürü düzeninin ezeli ve ebedi olduğunun iddia edilmesinde birleşiyorlar. Ama başka bir gerçek daha var. Fabrikalarda, tersanelerde, özel ve kamu işyerlerinde hayat pahalılığına ve sömürüye karşı işçi ve emekçi mücadeleleri yükseliyor. Cumhuriyet okuyanı da Yeni Akit okuyanı da, CHP'ye oy vereni de AKP'ye oy vereni de iş, aş, hürriyet için mücadelede buluşuyor. Böyle gelmiş ama böyle gitmez diyor, işgal, grev, direniş ve her türlü sınıf mücadelesi yöntemiyle, sermayenin din istismarına ve ideolojik çarpıtmalara dayalı siyasetine karşı sınıf siyasetinin temelini atıyor!

**Din İşleri Yüksek Kurulu** @dinisleriye

**? Ticarete kâr haddi var mıdır?**  
[kurul.diyamet.gov.tr/Cevap-Ara/930/...](http://kurul.diyamet.gov.tr/Cevap-Ara/930/...)  
#ticaret #karzarar #altın #döviz #alışveriş #islamahlakı

**TİCARETE KÂR HADDİ VAR MIDIR?**

İslam'da, alın satım akıllarında kesin bir kâr haddi koymama, bunu piyasa şartlarına bırakmaktır. Kızıyla ilgili olarak Allah Resûlü (s.a.s.), fiyatlar artmaya başladığında kendisinden bu duruma müdahale etmesi istendiğinde şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allah, fiyatları tayin eden, darlık ve bolluk veren, razılaşmadan önce Allah'tır. Ben süben hakkağı bilmek matnu ve canna yapmış olduğum bir hakikatle sebebiyle o hükmüne hakları kendim için aldığım halde, Rabbinime danışmam istemem." (Mü. Dîvân, İbn. 10, 214-14, 214-15) Ayrıca Hz. Peygamberin (s.a.s.), kendisine kurbanlık bir koyun satın alması için para verdiği Hakkın b. Huzeyn'in bir dinara satın aldığı koyunu iki dinara satıp, sonra bir dinara bir koyun satın alması (diğer bir rivayette bir dinara satın aldığı iki koyundan birini bir dinara satması) konusunu, Öteki ona hayır daada bulamamıştır (Mü. Dîvân, İbn. 10, 214-15, 214-16).

**TİCARETE KÂR HADDİ VAR MIDIR?**

Fakihler de bundan hareketle kâr haddinin eşyadan eşyaya fark edileceğini, bu sebeple de kesin bir kâr haddi yapılamayacağını söylemişlerdir. Bununla birlikte piyasada sustürmeler olduğu, karaborsacılara devreye girerek halkı mağdur ettikler, üstelik halkın zararlı işlere gireceğini söyleyecek mallarda aşırı fiyat artışları yapıldığı durumlarda, kamu otoritesinin fiyatları sınırlama etme (nahi koyma) yetkisi vardır. Aynı fiyatın tespitinde ise bükümlerin görünür piyasa şartlarındaki bükümlerini esas alınc.